370 154
ส๙๓๙
ว.3

เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียน ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

เสาวนีย์ พนัสสรณ์

9 ก.ย. 2536

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่
ธันวาคม 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

185665

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปฐม นิคมานนท์)

..... กรรมการ

(ดร.สวัสดิ์ อุดมโภชน์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ปฐม นิคมานนท์)

..... กรรมการ

(ดร.สวัสดิ์ อุดมโภชน์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม

(รองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ศาสตราจารย์ ดร.สมพร บัวทอง)

วันที่ 28.. เดือน ธันวาคม..... พ.ศ. 2535

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้เพราะผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ปฐม นิคมานนท์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา ดร.สวัสดิ์ อุดมโภชน์ กรรมการที่ปรึกษา และรองศาสตราจารย์ สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ ซึ่งได้กรุณาเป็นกรรมการสอบปากเปล่าและได้ให้คำแนะนำในการทำปริญญานิพนธ์อย่างดียิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.พนัส หันนาคินทร์ อาจารย์ลำพู ประยูรหงษ์ ผู้อำนวยการกองโรงเรียนนโยบายพิเศษ อาจารย์บุญส่ง หวังวัฒนากูล ผู้อำนวยการกองทะเบียน ที่ให้การสนับสนุนและเป็นกำลังใจในการทำปริญญานิพนธ์มาโดยตลอด

ขอขอบคุณ ดร.กรรณิการ์ ภิญญาคง คุณช่อฟ้า สุประดิษฐ ณ อยุธยา คุณสมชาย ปราการเจริญ คุณชัญญาเนตี้ นิมิตรศิลป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คุณสุวดี โพธิสิตา และคุณวิมลพร พันธุมนตรี ที่ให้กำลังใจมาโดยตลอด และผู้รับใบอนุญาต ผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัยอย่างดียิ่ง

ขอบคุณอาจารย์ยศ พนัสสรณ์ ที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ชื่นใจและขอขอบใจด.ช.สยามณัฐ และด.ช.รัฐธร พนัสสรณ์ ที่มีความเข้าใจและให้เวลาคุณแม่ได้ทำปริญญานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ความดีของปริญญานิพนธ์นี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณแด่คุณพ่อ คุณแม่

เสาวนีย์ พนัสสรณ์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
	ความสำคัญของการวิจัย	5
	ขอบเขตของการวิจัย	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ	8
	สมมติฐานการวิจัย	10
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	11
	การจัดการศึกษาเอกชนในประเทศไทย	11
	การสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชน	13
	สาระสำคัญเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจ	17
	ความหมายของแรงจูงใจ	17
	ประเภทของแรงจูงใจ	17
	ทฤษฎีของแรงจูงใจ	20
	แรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้าเรียน	22
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
3	วิธีดำเนินการวิจัย	29
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	31
	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	33

บทที่ หน้า

การเก็บรวบรวมข้อมูล 38
การวิเคราะห์ข้อมูล 38
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 39

4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 43
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 43
ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง 44
ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเป็นรายข้อ 46
ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียน แยกเป็น 5 ตอน ดังนี้ 55
3.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ 55
3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุ 57
3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอาชีพ 69
3.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพื้นฐานการศึกษา 81
3.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษา 89
ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษา แยกเป็น 2 ตอน ดังนี้ 98
4.1 ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน 98
4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะ 100

บทที่ หน้า

5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 103
ความมุ่งหมายของการวิจัย 103
กลุ่มตัวอย่าง 104
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 106
การเก็บรวบรวมข้อมูล 106
การวิเคราะห์ข้อมูล 106
สรุปผลการวิจัย 107
อภิปรายผล 111
ข้อเสนอแนะ 116

บรรณานุกรม 119

ภาคผนวก 125
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล. 126
ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม 128
ภาคผนวก ค แบบสอบถามเรื่องการวิจัย 130
ภาคผนวก ง รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ 136
ภาคผนวก จ รายชื่อโรงเรียนและจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยและรายชื่อโรงเรียนและจำนวนผู้เรียนที่ใช้ในการทดลองเครื่องมือสำหรับการวิจัย 138

ประวัติย่อของผู้วิจัย 140

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	สถิติจำนวนผู้เรียนในโรงเรียนเอกชนสอนภาษาต่างประเทศ เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างปีการศึกษา 2530-2534	3
2	สถิติจำนวนโรงเรียนและผู้เรียนในโรงเรียนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534 แยกตามเขตและภาษาที่เปิดสอน	29
3	รายชื่อโรงเรียน เขต จำนวนผู้เรียนทั้งหมด และจำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แยกตามเขต	32
4	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามจำแนกเป็นรายด้านและรวมทั้งฉบับที่ได้จากการทดลองเครื่องมือ	37
5	ข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียนจำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา ภาษาที่เรียน	44
6	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียนจำแนกเป็นรายข้อ และรายด้าน	47
7	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของเหตุจูงใจในการเรียนของผู้เรียนภาษาที่มีเพศต่างกัน	56
8	ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน	58
9	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกัน	60

ตาราง หน้า

10 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน 62
11 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการทำตามความคาดหวังของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน 63
12 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน 64
13 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน 65
14 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชนของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน 66
15 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการเรียนเพื่อรู้ของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน 67
16 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่รวม 6 ด้าน ของผู้เรียนภาษาที่มีระดับอายุแตกต่างกัน 68
17 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน 69
18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน 72
19 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน 74
20 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการทำตามความคาดหวังของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน 75

ตาราง หน้า

21 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน 76
22 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน 77
23 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชนของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน 78
24 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการเรียนเพื่อรู้ของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน 79
25 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่รวม 6 ด้าน ของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน 80
26 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน 81
27 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน 84
28 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน 86
29 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน 87
30 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการเรียนเพื่อรู้ของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน 88
31 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน 89

ตาราง หน้า

32 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน .. 92
33 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่รวมทั้ง 6 ด้านของผู้เรียนที่เลือกเรียนภาษาต่างกัน 94
34 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน 95
35 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน 96
36 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน 97
37 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน 99
38 ความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน 101
39 ข้อเสนอแนะของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน 102
40 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนผู้เรียนที่ใช้ในการทดลองเครื่องมือสำหรับการวิจัย 139

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและปัญหาการวิจัย

ภาษาต่างประเทศเข้ามามีบทบาทสำคัญยิ่งในปัจจุบัน เพราะเป็นเครื่องสื่อความเข้าใจระหว่างมนุษย์เป็นจำนวนมาก เนื่องจากในยุคปัจจุบันมีการติดต่อสัมพันธ์กับชาวต่างประเทศมากขึ้นไม่ว่าด้านธุรกิจ การทำงาน วัฒนธรรม การค้าขาย การเมือง การทหาร การศึกษา ตลอดจนการเข้ามาลงทุนของชาวต่างประเทศ ทำให้คนไทยตื่นตัวที่จะเรียนภาษาเพิ่มเติม ดังนั้นการรู้ภาษาแม่เพียงภาษาเดียวจึงไม่เพียงพอสำหรับสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประเทศไทยถูกชาวโลกมองว่ากำลังก้าวสู่ความเป็น "นิกส์" นโยบายต่างประเทศของไทยก็เปลี่ยนเป็นคบค้าสมาคมกับนานาประเทศทั่วโลก (วิวัฒน์ รุ่งวรรธนวงศ์. 2534 : 1) โดยเฉพาะชาวยุโรป ชาวเอเชีย และชาวอเมริกัน เป็นจำนวนมาก ดังนั้นความต้องการผู้ที่รู้ภาษาต่างประเทศไม่ว่าเป็นภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ฯลฯ จึงมีความจำเป็น เนื่องจากผู้ที่มีความรู้ภาษาต่างประเทศดี ย่อมมีโอกาสเพิ่มพูนความรู้ในการศึกษาค้นคว้าวิทยาการต่าง ๆ ในโลกปัจจุบัน (เยาวรัตน์ เหล่าสินชัย. 2520 : 60) เพราะวิชาการสมัยใหม่ส่วนใหญ่เขียนเป็นภาษาต่างประเทศ และการที่จะศึกษาให้บรรลุเป้าหมายในวิทยาการต่าง ๆ นั้น จึงต้องอาศัยภาษาต่างประเทศเป็นสื่อกลางในการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาต่างประเทศ จึงจัดให้มีการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียน ตั้งแต่ระดับประถมศึกษา จนถึงระดับ

อุดมศึกษา ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน ส่วนการศึกษานอกระบบรัฐเปิดโอกาสให้เอกชนดำเนินธุรกิจการศึกษาได้อย่างกว้างขวางและหลากหลายเพื่อช่วยแบ่งเบาภาระของรัฐ ซึ่งเอกชนมีจุดเด่นหลายประการเมื่อเทียบกับหน่วยงานของรัฐ ที่สำคัญก็คือ งบประมาณการลงทุน ความยืดหยุ่นในการดำเนินงาน ความรวดเร็วในการตัดสินใจเพื่อใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด ในขณะที่ทรัพยากรของรัฐนับวันจะมีความจำกัดมากยิ่งขึ้น (บรรจง ชูสกุลชาติ. 2531 : 6)

สำหรับภาคเอกชนที่ให้บริการการศึกษาแก่ประชาชนโดยตรง ที่สำคัญหน่วยหนึ่ง คือ โรงเรียนเอกชนที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแล และส่งเสริมจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สถาบันเหล่านี้จัดการศึกษาในระดับต่ำกว่าการศึกษาขั้นปริญญาตรี โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท (สวัสดิ์ อุดมโภชน์. 2532 : 2 - 3) คือ

1. ประเภทจัดการศึกษาในระบบ ได้แก่โรงเรียนสายสามัญศึกษาเช่นโรงเรียนอนุบาล โรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนมัธยมศึกษา และโรงเรียนอาชีวศึกษา เปิดสอนหลักสูตร ปวช., ปวท. และ ปวส.

2. ประเภทจัดการศึกษานอกระบบ ได้แก่โรงเรียนเฉพาะกาล โรงเรียนส่งคำสอน โรงเรียนกวดวิชา โรงเรียนศิลปศึกษา และโรงเรียนอาชีวศึกษา

3. ประเภทจัดการศึกษาพิเศษ ได้แก่โรงเรียนที่จัดการศึกษาให้แก่ผู้เรียนที่มีความผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ และผู้ยากไร้ หรือผู้ที่เสียเปรียบทางการศึกษาในลักษณะต่าง ๆ

สำหรับโรงเรียนอาชีวศึกษาในประเภทที่สองข้างต้น จัดเป็นการศึกษานอกระบบ เปิดสอนหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ได้แก่ ภาษาต่างประเทศ คอมพิวเตอร์ เสริมสวย ตัดเสื้อ พิมพ์ดีด และวิชาชีพแขนงต่าง ๆ ซึ่งเปิดทำการสอนอยู่ทั่วประเทศ ในปีการศึกษา 2534 มีโรงเรียนประเภทนี้เป็นจำนวนถึง 2,109

โรงเรียน และมีนักเรียนมากถึง 428,942 คน (กองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2534 : 2)

ในบรรดาหลักสูตรของโรงเรียนประเภทอาชีวศึกษาที่จัดการศึกษานอกระบบนี้หลักสูตรที่มีผู้ลงทะเบียนเรียนมากที่สุด คือ หลักสูตรภาษาต่างประเทศ ซึ่งตามมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2531 อนุญาตให้เปิดสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนดังกล่าวได้ 4 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส และเยอรมัน (หนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร 0202/2343 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2531) ภาษาต่างประเทศทั้ง 4 ภาษา ที่อนุญาตให้เปิดทำการสอนได้นี้ ภาษาอังกฤษมีผู้สนใจเรียนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส และภาษาเยอรมัน ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 สถิติจำนวนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนสอนภาษาต่างประเทศ เฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ระหว่างปีการศึกษา 2530 - 2534

ปีการศึกษา	ปี 2530		ปี 2531		ปี 2532		ปี 2533		ปี 2534	
หลักสูตร	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษาอังกฤษ	22,324	64.45	75,545	87.50	83,869	87.79	82,920	62.62	85,201	83.52
ภาษาญี่ปุ่น	8,985	25.54	6,602	7.65	7,434	7.78	45,156	34.10	12,755	12.50
ภาษาฝรั่งเศส	3,872	11.01	4,154	4.81	4,214	4.42	4,320	3.27	4,046	3.97
ภาษาเยอรมัน	-	-	35	0.04	12	0.01	13	0.01	6	0.01
รวม	35,181	100.00	86,336	100.00	95,529	100.00	132,409	100.00	102,008	100.00

แหล่งที่มา : สถิติการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2530-2534

จากตาราง 1 แสดงให้เห็นถึงอัตราการขยายตัวของจำนวนผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน จะเห็นว่าในปีการศึกษา 2530 มีผู้เรียนเพียง 35,181 คน และเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงปีการศึกษา 2534 มีจำนวนถึง 102,008 คน กล่าวคือ ในระยะ 4 ปี มีการขยายตัวด้านจำนวนผู้เรียนถึง 3 เท่า

สำหรับจำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษ มีอัตราการขยายตัวสูงถึงเกือบ 4 เท่าตัว กล่าวคือ ในปี 2530 มีผู้เรียน 22,324 คน ถึงปี 2534 มีจำนวนถึง 85,201 คน ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้นจาก 8,985 คนในปี 2530 เป็น 12,755 คน ในปี 2534 สำหรับภาษาฝรั่งเศสมีผู้เรียนเพิ่มจาก 3,872 คนในปี 2530 เป็น 4,046 คน ในปี 2534

เมื่อพิจารณาจำนวนผู้เรียนแล้ว จะเห็นได้ว่าแนวโน้มของการขยายตัวของผู้เรียนภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาฝรั่งเศส ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนที่จัดการศึกษานอกระบบมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาถึงมูลเหตุที่เป็นสาเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ในด้านลักษณะส่วนตัวว่าเป็นใคร มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนอย่างไร ตลอดจนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่างๆ ซึ่งเหตุจูงใจดังกล่าวอาจเป็นตัวชี้สำคัญของการเปลี่ยนแปลงทิศทางหรือแนวโน้มในการพัฒนาระบบต่างๆที่เกี่ยวข้อง เช่น การศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง เป็นต้น สำหรับด้านการศึกษานั้น ประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะเปิดการศึกษาให้เป็นสากล เป็นศูนย์กลางของการศึกษานานาชาติในภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิก ดังนั้น รัฐจึงมีนโยบายที่จะส่งเสริมให้เปิดโรงเรียนนานาชาติอย่างเสรี และอนุญาตให้คนไทยเข้าศึกษาในโรงเรียนนานาชาติได้ ประกอบกับประเทศไทยมีการติดต่อ

ค้าขายกับนานาประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยว ได้มีการประชาสัมพันธ์อย่างกว้างขวาง ทำให้มีชาวต่างประเทศเข้ามาในประเทศเป็นจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปี เป็นเหตุให้คนไทยตื่นตัวและเล็งเห็นความสำคัญของการใช้ภาษาต่างประเทศมากยิ่งขึ้น หากผู้มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการศึกษามิได้มีการเตรียมการศึกษาหาข้อมูลที่จำเป็นไว้ล่วงหน้า อาจเกิดปัญหาต่อการวางแผนการจัดการศึกษาหรือจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพจนเป็นที่ยอมรับของผู้รับบริการหรือสังคมทั่วไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะส่วนตัวของผู้เรียน ซึ่งถือว่าเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน โดยศึกษาเกี่ยวกับเพศ โครงสร้างอายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เรียน

2. เพื่อศึกษาเหตุจูงใจของผู้เรียนในการเข้าเรียนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน

3. เพื่อเปรียบเทียบเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาต่างประเทศตามตัวแปร ด้านเพศ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เรียน

4. เพื่อศึกษาความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ เป็นการประมวลรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งถือว่าเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ทำให้ทราบถึงสภาพทั่วไป เหตุจูงใจในการเข้าเรียน รวมทั้งความคิดเห็น

และข้อเสนอแนะของผู้เรียน เพื่อนำไปสู่ความรู้เกี่ยวกับหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่อันจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริหารการศึกษา ครูที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษานอกระบบทั้งหน่วยงานของรัฐและเอกชน เพื่อจะนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ ไปประกอบการพิจารณาปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้ใหญ่ การกำหนดนโยบาย การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องตรงกับสภาพและความต้องการของผู้เรียน นอกจากนี้ยังให้ประโยชน์ในการนำข้อมูลเหล่านี้ไปประกอบการพิจารณา หาแนวทางปรับปรุงหลักสูตรในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลดีทั้งในด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ และการพัฒนาประเทศ

<u>ขอบเขตของการวิจัย</u>

1. <u>ขอบเขตด้านพื้นที่</u> การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการในเขตกรุงเทพมหานคร ครอบคลุมทุกเขตที่มีโรงเรียนสอนภาษาภาคเอกชนตั้งอยู่ มีโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศในเขตกรุงเทพมหานครรวมทั้งสิ้น 87 โรง ภาษาที่สอน ได้แก่ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่นและภาษาฝรั่งเศส

2. <u>ขอบเขตด้านประชากร</u> ประชากรเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้ที่ลงทะเบียนเรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ในปีการศึกษา 2534 คือ ช่วงของการทำวิจัยนี้ มีโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครในพื้นที่ 20 เขตซึ่งเปิดสอนภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาฝรั่งเศส มีจำนวนโรงเรียน ที่อยู่ในความควบคุมของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 87 โรง มีผู้ลงทะเบียนเรียนทั้งสิ้น 102,002 คน ดังนั้นผู้เรียนจำนวนดังกล่าวนี้จึงเป็นประชากรเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้

3. ขอบเขตด้านเวลา การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนกรกฎาคม 2535 ดังนั้นข้อมูลและความคิดเห็นที่นำเสนอในงานวิจัย จึงเป็นข้อมูลและความคิดเห็นของผู้เรียนในช่วงเดือนกรกฎาคม 2535

4. ตัวแปรสำหรับการวิจัย ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น

4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ คุณลักษณะของผู้เรียน มีดังนี้

1) เพศ แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

- เพศชาย
- เพศหญิง

2) อายุ แบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

- 14 ถึง 20 ปี
- 21 ถึง 27 ปี
- 28 ถึง 34 ปี
- 35 ปีขึ้นไป

3) อาชีพ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ

- อาชีพธุรกิจ/บริการ
- อาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ
- นักเรียน / นักศึกษา
- อื่น ๆ

4) พื้นฐานการศึกษา แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ

- ประถมศึกษา
- มัธยมศึกษา
- ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา
- ปริญญาตรีหรือสูงกว่า

5) ภาษาที่เรียน แยกเป็น 3 กลุ่ม คือ

- ภาษาอังกฤษ
- ภาษาญี่ปุ่น
- ภาษาฝรั่งเศส

4.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ

1) ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น

2) ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น

3) ด้านการประกอบอาชีพ

4) ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่

5) ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน

6) ด้านการเรียนเพื่อรู้

นิยามศัพท์เฉพาะ

เหตุจูงใจ หมายถึง ปัจจัย สภาพการที่เป็นเหตุผลชักนำหรือเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงความสนใจหรือต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในการวิจัยครั้งนี้หมายถึง เหตุจูงใจให้ผู้เรียนสนใจมาสมัครเรียนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งเหตุจูงใจออกเป็น 6 ด้าน คือ

1) การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น หมายถึง การที่นักศึกษาหรือผู้เรียน มาเรียนด้วยเหตุผลที่อยากมีเพื่อน ต้องการเข้าสังคม ต้องการรู้จักคนอื่น ๆ มากขึ้น

2) การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น หมายถึง การมาเรียนเพราะได้รับแรงกดดัน แรงกระตุ้น การสนับสนุน คำแนะนำจากบุคคล องค์กร ชุมชนหรือสถาบันต่าง ๆ เช่น สมาชิกในครอบครัว ผู้บังคับบัญชา เพื่อนสนิท ญาติพี่น้อง หรือบุคคลที่เคารพนับถือ เพื่อนร่วมงาน เป็นต้น

3) การประกอบอาชีพ หมายถึง การมาเรียนเพื่อต้องการที่จะนำความรู้ไปพัฒนาอาชีพของตนให้ดีขึ้น เพื่อเลื่อนตำแหน่ง เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถด้านอาชีพ เพื่อต้องการหางานใหม่ เพื่อนำไปประกอบอาชีพอิสระ เพื่อนำไปเป็นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้นไป เพื่อนำไปเป็นอาชีพรอง เป็นต้น

4) การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ หมายถึง การมาเรียนเพราะเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อสิ่งแวดล้อม หรือเพื่อหลีกหนีปัญหาบางอย่างจากที่บ้านหรือที่ทำงาน เป็นต้น

5) การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน หมายถึง การมาเรียนเพื่อที่จะนำความรู้ที่เรียนไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม

6) การเรียนเพื่อรู้ หมายถึง การมาเรียนเพราะมีความรักหรือความชอบในการเรียน เพื่อความสุขใจ ต้องการใช้ความสามารถในการเรียนที่มีอยู่ให้มากที่สุด โดยมิได้หวังที่จะนำความรู้ที่เรียนไปใช้อย่างหนึ่งอย่างใด

ผู้เรียน ในที่นี้ หมายถึง ผู้ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน เขตกรุงเทพมหานคร ในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาฝรั่งเศสซึ่งอยู่ในขอบเขตของการวิจัยครั้งนี้

โรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ หมายถึง สถานศึกษาที่เปิดสอนภาษาต่างประเทศ คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาฝรั่งเศส ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และจัดเป็นรูปแบบการศึกษานอกระบบโรงเรียน การวิจัยครั้งนี้หมายเฉพาะโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร

อาชีพ หมายถึง ประเภทหรือลักษณะของงานที่ผู้เรียนซึ่งเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ทำเป็นอาชีพหลักเพื่อหารายได้สำหรับตนเองและครอบครัว อาชีพที่ศึกษาครั้งนี้ได้แก่

1) อาชีพธุรกิจ/บริการ หมายถึง ประเภทหรือลักษณะของงานที่ผู้เรียนยึดเป็นอาชีพหลัก ทำให้มีรายได้ เช่น ค้าขาย เจ้าของร้านค้า ตัวแทนขายสินค้า เจ้าของทรัพย์สินที่มีไว้ให้ผู้อื่นเช่า พนักงานการเงิน พนักงานขายของ พนักงานโทรศัพท์ พนักงานโรงแรม พนักงานธุรการ พนักงานประจำเครื่องบิน ฯลฯ

2) อาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ หมายถึง การประกอบอาชีพเป็นลูกจ้างในหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจเป็นหลัก ทำให้มีรายได้ประจำด้วยการทำงานกระทรวง ทบวง กรม ตลอดจนสถานที่ราชการต่าง ๆ

3) นักเรียน/ นักศึกษา หมายถึง ผู้ที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ และกำลังศึกษาอยู่ทุกระดับ

4) อื่น ๆ หมายถึง อาชีพที่นอกเหนือจากที่ได้นิยามไว้

<u>สมมติฐานการวิจัย</u>

1. ผู้เรียนที่มีเพศต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา แตกต่างกัน
2. ผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา แตกต่างกัน
3. ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา แตกต่างกัน
4. ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา แตกต่างกัน
5. ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา แตกต่างกัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ การจัดการศึกษาเอกชนในประเทศไทย การสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชน สาระสำคัญเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง รายละเอียดมีดังนี้

การจัดการศึกษาเอกชนในประเทศไทย

การศึกษาเอกชน หมายถึง กิจกรรมการศึกษาที่เอกชน หรือ คณะบุคคลเป็นผู้จัด โดยใช้ทรัพยากรหลักทั้งที่เป็นคน ทุนทรัพย์ และวัสดุอุปกรณ์ของภาคเอกชน และจัดขึ้นด้วยวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์อันจำกัดสำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่มเท่านั้น

ค่าจำกัดความข้างต้นนี้ พบว่าการศึกษาเอกชนเป็นกิจกรรมที่มีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ คือ

1. ผู้จัดกิจกรรมเป็นเอกชน หรือบุคคล หรือคณะบุคคล และในกรณีที่เป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ก็จะต้องดำเนินการในฐานะของภาคเอกชน ผู้จัดกิจกรรมดังกล่าว มีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน ได้แก่ ผู้จัดการ เจ้าของหรือผู้รับใบอนุญาต

2. ทรัพยากร ที่ใช้ในการจัดการศึกษา ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษา ที่ดิน สิ่งก่อสร้าง วัสดุอุปกรณ์ และเงินทุน จะต้องมาจากภาคเอกชนเป็นหลัก

3. วัตถุประสงค์ เป็นการจัดการศึกษาเพื่อประโยชน์อันจำกัดสำหรับบุคคลเฉพาะกลุ่ม เฉพาะเหล่า มิได้จัดให้แก่บุคคลทั่วไป

4. ผู้เรียน โดยปกติผู้เรียนจะเป็นบุคลที่มีพื้นฐานทางสังคมและเศรษฐกิจในระดับเดียวกัน ในการนี้หากมีจำนวนผู้เรียนรวมกันทุกผลัดมากกว่า 7 คนขึ้นไป สถานที่นั้นก็จะได้ชื่อว่าเป็นสถานศึกษาเอกชน ตามกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชน

การจัดการศึกษาเอกชนในประเทศไทย มีมานานนับแต่สมัยลานนาหรือนานกว่า 600 ปี ในสมัยนั้นคือ สมัยสุโขทัย ความเจริญรุ่งเรืองและความหนาแน่นของประชากรอยู่ในภาคเหนือเป็นส่วนใหญ่ การศึกษาเล่าเรียนเกิดขึ้นในวัด โดยมุ่งให้อ่านออกเขียนได้ มีการสอนวิชาชีพแก่ผู้เรียน เช่น แพทย์แผนโบราณ วิชาก่อสร้าง โหราศาสตร์ เวทมนตร์ คาถา วิชาต่อสู้ป้องกันตัว โดยใช้วัด วัง บ้าน เป็นสถานศึกษา มีภิกษุ หรือเจ้านายในราชตระกูลเป็นผู้สอน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2532 : 5) การจัดการศึกษาในสมัยนั้นยังไม่เป็นระบบ ไม่มีหลักสูตรแน่นอน การเรียนการสอนขึ้นกับความต้องการและความสะดวกของผู้สอนและผู้เรียน (สมาคมครูโรงเรียนราษฎร์แห่งประเทศไทย. 2514 : 4)

ในสมัยพระนารายณ์มหาราช ยุคกรุงศรีอยุธยา ได้มีคณะมิชชันนารีนิกายโรมันคาทอลิก ชาวฝรั่งเศส ได้รับพระบรมราชานุญาตให้จัดตั้งโรงเรียนขึ้นเพื่อเผยแพร่ศาสนา รวมทั้งให้การศึกษา นับว่าเป็นการจัดตั้งโรงเรียนราษฎร์เป็นครั้งแรก มีชื่อว่าโรงเรียนสามเณร (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. 2530 : 17) นอกจากนี้ได้ส่งนักเรียนไทย 6 คนไปศึกษาต่อต่างประเทศเป็นครั้งแรก และโรงเรียนราษฎร์สมัยนั้นมีการเรียนการสอนภาษาจีนด้วย

สมัยกรุงธนบุรี เมื่อสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทรงเนรเทศสังฆราชบาทหลวงชาวฝรั่งเศสออกนอกประเทศ โรงเรียนสามเณรของบาทหลวงฝรั่งเศสจึงมีเหลืออยู่ไม่มากนัก

พ.ศ.2371 สมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีคณะมิชชันนารีชาวอเมริกันเข้ามาเผยแพร่ศาสนาอีก ทำให้การดำเนินการจัดการศึกษาฟื้นฟูขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง และในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการสอนภาษาอังกฤษแก่ข้าราชบริพารในราชสำนัก โดย ดร.จอห์นสัน และหมอหัสกัน สอนภาษาอังกฤษแก่พระภิกษุ 5 รูป และข้าราชบริพาร จำนวน 10 คน

พ.ศ.2395 สมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว มีการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนโดยกลุ่มมิชชันนารีนิกายโปเตสแตนท์ ซึ่งนับว่าเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของภาคเอกชน คณะมิชชันนารีเรียกโรงเรียนนี้ว่า โรงเรียนเซลยศักดิ์

พ.ศ.2414 สมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์โปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้น โดยสอนวิชาภาษาต่างประเทศด้วย

พ.ศ.2454 ต้นรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โรงเรียนเชลยศักดิ์ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็นโรงเรียนบุคคล และอยู่ในความควบคุม ดูแล ตรวจการของกระทรวงธรรมการ เปิดสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนเอกชนอีกแบบหนึ่งชื่อ โรงเรียนเชลยศักดิ์พิเศษ

พ.ศ.2461 ปริมาณโรงเรียนเอกชนเพิ่มมากขึ้น จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ฉบับแรก และได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนบุคคล เป็นโรงเรียนราษฎร์ นับเป็นการจัดการโรงเรียนราษฎร์ที่เริ่มเข้าสู่ความเป็นระเบียบ มีหลักเกณฑ์ จนถึงในปี 2515 จึงมีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนขึ้นทำหน้าที่รับผิดชอบ ดูแล เกี่ยวกับการดำเนินงานกิจการของโรงเรียนเอกชน ทั้งการศึกษาในระบบและการศึกษานอกระบบ

<u>การสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชน</u>

จากหนังสือประวัติการโรงเรียนราษฎร์ในเมืองไทย ของสมาคมครูโรงเรียนราษฎร์ แห่งประเทศไทย ได้กล่าวถึงประวัติการสอนภาษาต่างประเทศของประเทศไทยว่ามีมาช้านานแล้ว ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ มีคณะมิชชันนารีอเมริกันซึ่งเผยแพร่คริสต์ศาสนานิกายโปเตสแตนท์ ได้เริ่มเข้ามามีบทบาททางการศึกษาในประเทศไทยครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.2371 ในรัชสมัยสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว บางคนเป็นแพทย์ เป็นนักวิทยาศาสตร์ เป็นครูบาอาจารย์ เป็นนักหนังสือพิมพ์ โดยใช้วิชาชีพของตนให้เป็นประโยชน์พร้อมกับการสอนศาสนา ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ทรงศึกษาวัฒนธรรมตะวันตก ดร.จอห์นสัน ซึ่งเป็นมิชชันนารีชาวอเมริกัน ได้สอนภาษาอังกฤษให้แก่ข้าราชบริพารในราชสำนักจำนวน 10 คน และหมอหัสกันได้สอนภาษาอังกฤษแก่พระภิกษุ 5 รูป

ในปี พ.ศ.2394 พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงจัดตั้งโรงเรียนสำหรับนางสนม นางกำนัลขึ้นในพระบรมมหาราชวัง โดยมีมิชชันนารีหญิง 3 คน ผลัดเปลี่ยนกันเป็นครูเข้าไปสอนภาษาอังกฤษ โรงเรียนนี้มีนักเรียนถึง 30 คนในปีแรก แต่ค่อย ๆ ลดลงและได้เลิกกิจการไปใน 3 ปีต่อมา

ในปี พ.ศ.2414 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงจัดตั้งโรงเรียนมหาดเล็กหลวงขึ้น โดยสอนวิชาภาษาต่างประเทศ

ในปี พ.ศ.2454 รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้มีการเปิดสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนชื่อโรงเรียนเซลยศักดิ์พิเศษ จากการเพิ่มปริมาณโรงเรียนเอกชนมากขึ้น จึงมีการตราพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ฉบับแรก และได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนบุคคลเป็นโรงเรียนราษฎร์ นับได้ว่าเริ่มเข้าสู่ความเป็นระเบียบ มีหลักเกณฑ์ จนถึงปี พ.ศ.2515 จึงมีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนขึ้น และได้มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในโรงเรียนเอกชนเรื่อยมา แต่ให้สอนนอกหลักสูตร จนถึงพ.ศ.2518 คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 28 ตุลาคม 2518 กำหนดให้การศึกษาตั้งแต่ชั้นประถมปีที่ 5 ขึ้นไปให้สอนภาษาต่างประเทศได้ โดยถือว่าเป็นวิชาเลือก และให้ถือว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ถือเป็นภาษาที่สามโดยเท่าเทียมกัน

ต่อมามีมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2520 ให้ยกเลิกการสอนภาษาต่างประเทศทุกภาษาในระดับประถมศึกษา เพื่อส่งเสริมนักเรียนให้เรียนรู้ภาษาไทยและให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันขึ้นในชาติ ซึ่งเมื่อได้มีการแถลงมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อสื่อมวลชน ปรากฏว่าได้มีปฏิกิริยาต่อต้านจากสื่อมวลชนและประชาชนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะการไม่ให้สอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา จนกระทั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการขณะนั้น คือ นายภิญโญ สาธร ได้แถลงในที่ประชุมกระทรวงศึกษาธิการว่าจะอนุญาตให้โรงเรียนที่มีความพร้อม สามารถสอนภาษาอังกฤษนอกหลักสูตรได้ ปฏิกิริยาในเรื่องนี้จึงได้บรรเทาลง แต่มติคณะรัฐมนตรีหาได้เปลี่ยนแปลงไม่

เมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2520 ได้มีพระบรมราชโองการประกาศใช้แผนการศึกษาแห่งชาติ เปลี่ยนระบบการศึกษาจากระบบ 4:3:3:2 คือ มีชั้นประถมต้น 4 ปี ประถมปลาย 3 ปี มัธยมต้น 3 ปี และมัธยมปลาย 2 ปี รวม 12 ปี มาเป็นระบบ 6:3:3 คือ ยุบชั้นประถมเหลือ 6 ปี ติดต่อกัน และชั้นมัธยมต้น 3 ปี กับมัธยมปลาย อีก 3 ปี กระทรวงศึกษาธิการ ได้ประกาศให้ใช้หลักสูตรใหม่นี้ตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 เป็นต้นไป หลักสูตรในระดับประถมศึกษาซึ่งมีตอนเดียว 6 ปีนี้ ไม่ได้กำหนดให้มีการสอนภาษาต่างประเทศเลย แต่เมื่อคำนึงถึงความมั่นคงของชาติ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ความต้องการของประชาชน สภาพเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งหลักการศึกษาและความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ กระทรวงศึกษาธิการจึงกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศใหม่ ถึงแม้ว่าจะไม่บรรจุภาษาต่างประเทศไว้ในหลักสูตรที่บังคับไว้ แต่อนุญาตให้สอนภาษาต่างประเทศเพิ่มเติมได้ตามความเหมาะสม โดยเหตุที่ภาษาอังกฤษได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของประชาชนโดยเฉพาะในเมืองมากพอควร ประกอบกับเป็นภาษาสากลที่เสริมความรู้ทางวิชาการแก่ประชาชนในประเทศไทยเป็นอันมาก จึงอนุญาตให้โรงเรียนราษฎร์ในระบบที่ได้รับอนุญาตให้สอนภาษาอังกฤษมาแล้ว สามารถสอนสืบเนื่องได้ แต่โรงเรียนราษฎร์สอนภาษาหลักสูตรพิเศษ หรือสถาบันสอนภาษาต่างประเทศ ไม่อนุญาตให้มีการตั้งโรงเรียนหรือสถาบันเพิ่มขึ้น ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการจะได้ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมดูแล ตรวจตราให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบโดยเคร่งครัด ดังนั้นมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 2521 จึงไม่อนุญาตให้มีการสอนหรือจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาทุกประเภท

เนื่องจากสถานการณ์ของบ้านเมืองได้เปลี่ยนแปลงไปตามความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ จึงต้องปรับปรุงนโยบายการสอนภาษาต่างประเทศใหม่ ภาคเอกชนพยายามที่จะเสนอขอจัดตั้งโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศเป็นจำนวนมาก เมื่อไม่ได้รับอนุญาต ก็จะไปตั้งสถานสอนภาษาต่าง ๆ โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ยากแก่การที่ทางราชการจะควบคุม สถานสอนภาษาที่ไม่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งในส่วนกลางมีประมาณถึง 30 แห่ง และนับวันจะทวีจำนวนมาก

ขึ้น ซึ่งเป็นอันตรายต่อความมั่นคง ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนจึงมีหนังสือขอให้กระทรวงศึกษาธิการทบทวนเรื่องดังกล่าวใหม่ ต่อมาคณะรัฐมนตรีจึงได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2531 และลงมติแก้ไขเมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2531 อนุญาตให้โรงเรียนเอกชนที่สอนภาษาต่างประเทศอยู่เดิมสามารถสอนภาษาต่างประเทศเพิ่มได้รวม 4 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน และภาษาญี่ปุ่น รวมทั้งให้มีการจัดตั้งโรงเรียนเพื่อเปิดสอนภาษาต่างประเทศขึ้นใหม่ได้ โดยให้สอนเฉพาะ 4 ภาษา เท่านั้น (คำสั่งที่ นร 0202/2343 ลงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2531) ทั้งนี้ให้อยู่ในความรับผิดชอบของกองควบคุมและติดตามการปฏิบัติงาน ต่อมากองนี้ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น กองโรงเรียนอาชีวศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

จากปริมาณที่เพิ่มขึ้นของโรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียนและการจัดการศึกษาให้สอดคล้องกับนโยบายตามแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 6 - 7 ของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งมุ่งเน้นการสนับสนุน พัฒนาคุณภาพ ประสิทธิภาพ และการจัดการศึกษาให้เท่าเทียมกัน โดยสามารถตอบสนองการผลิตกำลังคนให้ทันต่อสภาพตลาดแรงงาน ประชากรวัยทำงานจำนวนมาก ให้ได้รับโอกาสทางการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนเหล่านี้ ตลอดจนความคล่องตัวให้เป็นที่ยอมรับและรู้จักทั้งหน่วยงานภาครัฐบาลและเอกชน การมีภารกิจบทบาทมากขึ้น จึงมีความจำเป็นต้องจัดตั้งกองส่งเสริมการศึกษานอกระบบเป็นการภายในขึ้น เมื่อวันที่ 27 มกราคม 2532 ทำให้เกิดความคล่องตัวเป็นที่ยอมรับกันมากในเรื่องการส่งเสริม สนับสนุนโรงเรียน ครู นักเรียน ของโรงเรียนเอกชนประเภทอาชีวศึกษาที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ให้จัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ สำหรับโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันคือปี พ.ศ.2534 มีจำนวน 117 โรง ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเหล่านี้มี 102,008 คน (สถิติการศึกษาเอกชนปีการศึกษา. 2534 : 2) นับได้ว่ามีผู้สนใจเรียนเป็นจำนวนมาก

สาระสำคัญเกี่ยวกับเรื่องแรงจูงใจ

ในที่นี้จะกล่าวถึงความหมายของแรงจูงใจ ประเภทของแรงจูงใจ และแรงจูงใจในการศึกษาต่อของผู้ใหญ่ มีดังต่อไปนี้

โลเวลล์ (Lovell. 1980 : 109) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจโดยทั่วไปว่า เป็นกระบวนการที่ชักนำโน้มน้าวให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม เพื่อที่จะสนองตอบความต้องการบางประการให้บรรลุผลสำเร็จ

จงพิศ ศิริวัฒน์ (2523 : 92) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจคือ ความจำเป็น ความต้องการ แรงกระตุ้น ความปรารถนา หรือแรงผลักดันในแต่ละบุคคล และจะนำให้เกิดการกระทำไปสู่เป้าหมาย

ธรรมรส โชติกุญชร (2524 : 43) ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า เป็นสิ่งที่ให้คำตอบแก่เราว่า ทำไมจึงทำเช่นนั้น

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์ (2524 : 39) ได้ให้ความหมายว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่โน้มน้าว หรือมักจะชักนำให้บุคคลเกิดการกระทำหรือปฏิบัติการ

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2528 : 18) กล่าวว่าแรงจูงใจหมายถึง ปัจจัยต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมา

กล่าวโดยสรุปได้ว่า แรงจูงใจจะเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมตามที่ตนสนใจ และปรารถนา เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย และตอบสนองความต้องการของตน

ประเภทของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ สามารถแบ่งตามเหตุผลในการแสดงออกของพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท (สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. 2533 : 103; อ้างอิงมาจาก Sherif.1956) คือ

1. แรงจูงใจทางด้านร่างกาย (Physical Motivation) เป็นความต้องการทางด้านร่างกายเกี่ยวกับอาหาร น้ำ การพักผ่อน การได้รับความคุ้มครอง ความปลอดภัย การได้รับความเพลิดเพลิน การลดความเคร่งเครียด ความต้องการทางเพศ ความกระหาย เป็นแรงจูงใจที่มีติดตัวมาแก่กำเนิด มีความจำเป็นต่อการดำเนินชีวิต

2. แรงจูงใจทางด้านสังคม (Social Motivation) เป็นความต้องการที่มีผลมาจากด้านจิตวิทยาของมนุษย์ เกิดความจำเป็นในการอยู่ร่วมกัน เกิดการเรียนรู้ในสังคม ได้แก่ ความต้องการความรัก ความอบอุ่น การเป็นที่ยอมรับในสังคม ความมีเกียรติ ได้รับความยกย่องชมเชย เป็นต้น

แรงจูงใจ ยังสามารถแบ่งตามเหตุผลทางเบื้องหลังในการแสดงออกของพฤติกรรมเป็น 2 ประเภท (สมบูรณ์ พรรณาภพ และชัยโรจน์ ชัยอินทร์ดำ. 2518 : 416; กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. 2528 : 227 และ ดวงเดือน พันธุมนาวิน. 2528 : 18) คือ

1. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่มีความต้องการและอยากแสดงพฤติกรรมบางสิ่งบางอย่าง ด้วยเหตุผลและความชอบของตัวเอง เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพอใจ ความสำเร็จ การมองเห็นคุณค่า บุคคลที่มีแรงจูงใจภายในนี้ จะแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ด้วยความเต็มใจ และสิ่งเหล่านี้เป็นแรงผลักดันให้เกิดพฤติกรรมที่คงทนถาวร

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง สภาวะของบุคคลที่ได้รับการกระตุ้นจากภายนอก ทำให้มองเห็นจุดหมายและนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมของบุคคล โดยทั่วไปพฤติกรรมของบุคคลมักจะได้รับการจูงใจจากภายนอก เช่น รางวัล การแข่งขัน การลงโทษ เกรด เป็นต้น

ถวิล เกื้อกูลวงศ์ (2528 : 94) ได้จำแนกลักษณะของแรงจูงใจออกเป็น 7 ประเภท ดังนี้

1. แรงจูงใจด้านความมั่นคง มักอยู่ในรูปของจิตสำนึกนั้น เห็นได้จากการที่มนุษย์ต้องการความปลอดภัย จึงต้องมีแรงจูงใจในรูปของสวัสดิการต่าง ๆ เพื่อให้

บุคคลเกิดความรู้สึกมั่นคง ส่วนความมั่นคงในรูปของจิตใต้สำนึกนั้นได้พัฒนามาตั้งแต่วัยเด็ก โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิดที่จะทำให้เป็นคนมีจิตใจมั่นคงหรืออ่อนแอ บุคคลเกือบทุกคนมีแรงจูงใจด้านความมั่นคงทั้งในรูปของจิตสำนึก และจิตใต้สำนึก

2. แรงจูงใจด้านสังคม โดยเหตุที่มนุษย์เป็นสัตว์สังคม จึงต้องมีการติดต่อสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน มีการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นเพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม และได้รับการยกย่อง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กันนั้นมิใช่เพื่อมิตรภาพเสมอไป มีบุคคลเป็นจำนวนมากที่ติดต่อสัมพันธ์กันเพราะต้องการให้บุคคลอื่นยอมรับและศรัทธาเชื่อถือ

3. แรงจูงใจด้านชื่อเสียง แรงจูงใจด้านชื่อเสียงมีมากขึ้นทุกทีในสังคมไทย โดยเฉพาะในสังคมระดับชนชั้นกลาง ชื่อเสียงเป็นสิ่งที่ไม่สามารถสัมผัสได้ ความต้องการด้านชื่อเสียงเป็นการกำหนดขีดจำกัดของบุคคล บุคคลบางคนพึงพอใจกับชื่อเสียงในระดับเพื่อนและชุมชนเท่านั้น แต่บางคนก็แสวงหาชื่อเสียงในระดับชาติหรือระดับนานาชาติ

4. แรงจูงใจด้านอำนาจ อำนาจเป็นศักยภาพแห่งอิทธิพลของบุคคลแยกออกได้เป็น 2 ประเภท คือ อำนาจตามตำแหน่ง และอำนาจส่วนตัว บุคคลซึ่งสามารถทำให้ผู้อื่นปฏิบัติตามเพราะตำแหน่งหน้าที่นั้น แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจตามตำแหน่ง ส่วนบุคคลซึ่งมีอิทธิพลโดยบุคลิกภาพและพฤติกรรม แสดงว่าเป็นผู้มีอำนาจส่วนตัว แต่บุคคลบางประเภทเป็นเจ้าของอำนาจทั้งสองประเภท คือ ทั้งอำนาจตามตำแหน่งและอำนาจส่วนตัว

5. แรงจูงใจด้านความสามารถ ความสามารถหมายถึง การควบคุมองค์ประกอบสิ่งแวดล้อมทั้งกายภาพและสังคม ความรู้สึกด้านความสามารถนี้เกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับมโนทัศน์ด้านความคาดหวัง บุคคลจะมีความสามารถหรือไม่นั้น ขึ้นอยู่กับความสำเร็จและความล้มเหลวในอดีต ถ้าความสำเร็จเหนือความล้มเหลวแล้ว ความรู้สึกด้านความสามารถจะมีแนวโน้มสูง ทำให้เป็นบุคคลที่มองโลกในทางบวก มองสถานการณ์ต่าง ๆ ว่าเป็นการท้าทายที่น่าสนใจ และสามารถจะเอาชนะได้ แต่ถ้าความล้มเหลวอยู่เหนือกว่าแล้ว จะทำให้มองโลกในทางลบ บุคคลที่มีความรู้สึกด้านความสามารถต่ำจะไม่มีแรงจูงใจที่จะแสวงหาการท้าทายใหม่ ๆ หรือ

ท่าการเสี่ยง บุคคลพวกนี้จะปล่อยให้สิ่งแวดล้อมบังคับควบคุมมากกว่าที่จะพยายามบังคับควบคุมสิ่งแวดล้อม

6. แรงจูงใจด้านความสำเร็จ เป็นแรงจูงใจที่เด่นชัดของมนุษย์ที่สามารถแยกออกจากความต้องการด้านอื่น ๆ ลักษณะอย่างหนึ่งของบุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จ คือ จะสนใจในความสำเร็จส่วนตัวมากกว่ารางวัลของความสำเร็จ ความสำเร็จที่ได้รับมีค่ากว่าเงินทองและค่ายกย่องสรรเสริญ บุคคลที่มีแรงจูงใจด้านความสำเร็จจะมีความก้าวหน้าในการงาน เพราะว่าจะเป็นผู้สร้างสรรค์ให้งานสำเร็จ

7. แรงจูงใจด้านเงิน เป็นแรงจูงใจที่สลับซับซ้อนและสัมพันธ์กับความต้องการทุกประเภท ทุกระดับ คุณลักษณะที่เด่นและสำคัญที่สุดของเงินก็คือ เป็นตัวแทนในการแลกเปลี่ยน สิ่งที่เงินสามารถซื้อได้นั้นไม่ใช้ตัวเงินโดยตรง แต่เป็นคุณค่าของเงิน ตัวเงินนั้นไม่ได้มีความสำคัญ แต่เป็นตัวแทนของความต้องการใด ๆ ที่บุคคลต้องการให้เป็นตัวแทน

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่า แรงจูงใจทางร่างกาย จะมีสูงมากในวัยเด็กตอนต้นและกับผู้ใหญ่ตอนปลาย ส่วนแรงจูงใจด้านสังคมก็จะเกิดหลังจากการเรียนรู้ในสังคม เป็นความต้องการจากการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่น เพื่อจะได้เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ต้องการได้รับการยกย่อง เกียรติยศ ชื่อเสียง ตลอดจนด้านความสำเร็จในชีวิต และสามารถแบ่งตามเหตุผลของการแสดงออกของพฤติกรรมก็แบ่งเป็นแรงจูงใจภายในและแรงจูงใจภายนอก แรงจูงใจภายในมีคุณค่ากว่าแรงจูงใจภายนอก แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ยากกว่า ดังนั้นการเรียนรู้จะใช้แรงจูงใจภายนอกสร้างแรงจูงใจภายใน

<u>ทฤษฎีความต้องการของมนุษย์</u>

แรงจูงใจมีอิทธิพลเกี่ยวข้องกับบุคคลและกลุ่มที่บุคคลเหล่านั้นเป็นสมาชิกอยู่ (พรรณี ชูทัย เจนจิต. 2522 : 200) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นให้คน

แสดงพฤติกรรมนั้น เนื่องจากคนเรามีความต้องการ การที่เรามีความต้องการสิ่งใดสิ่งหนึ่งแสดงว่าเราขาดในสิ่งนั้น ๆ ซึ่งเป็นแรงผลักดันให้เราแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งนั้น ๆ มา เมื่อได้สนองความต้องการแล้ว เราจะหยุดพฤติกรรมนั้น แต่เนื่องจากมนุษย์มีความต้องการไม่มีที่สิ้นสุด จึงมีการแสดงพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา

ในกระบวนการของแรงจูงใจนั้นมีจุดเริ่มแรกคือ ความต้องการ มนุษย์ทำกิจกรรมต่าง ๆ ก็เพื่อสนองความต้องการของตน หากบุคคลสามารถทำงานสำเร็จได้ผลดีตามเป้าหมายที่คาดหวังไว้ ก็ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต การพิจารณาศึกษาระดับความต้องการของมนุษย์ จึงอาจมีส่วนช่วยได้อย่างมากในอันที่จะสร้างแรงจูงใจที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้เกิดการทำกิจกรรมต่าง ๆ ขึ้น มาสโลว์ (พรรณี ชูทัย เจนจิต. 2522 : 200; อ้างอิงมาจาก Maslow. n.d.) ได้เสนอทฤษฎีชื่อว่า "A Theory of need gratification" หรือ "A Theory of growth motivation" อธิบายว่า มนุษย์ทุกคนล้วนแต่มีความต้องการที่จะสนองความต้องการให้กับตนเองทั้งสิ้น และความต้องการของมนุษย์มีมากมายหลายอย่างด้วยกัน ซึ่งมาสโลว์ได้จัดเรียงเป็นลำดับขั้นจากขั้นต่ำสุดไปสู่ขั้นสูงสุดเป็น 5 ขั้น คือ

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นแรกสุด ได้แก่ ความต้องการอาหาร น้ำ อากาศ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต ถ้ามนุษย์ยังไม่สามารถสนองความต้องการขั้นต้นนี้ได้จะไม่มีความต้องการขั้นถัดไป

2. ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง (Safety and Security Needs) เป็นความต้องการที่พัฒนาขึ้นมา เช่น ต้องการความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน สวัสดิการ การให้ความมั่นคงว่าจะต้องมีงานทำ

3. ความต้องการความรักและการมีส่วนร่วม (Love and Belonging Needs) คนทุกคนอยากได้ความรักจากคนอื่น ๆ อยากเป็นเจ้า และในขณะเดียวกันก็อยากให้ตนเป็นที่รักเป็นที่ยอมรับของบุคคลอื่น ซึ่งนับได้ว่าเป็นความต้องการในระดับสูงระดับหนึ่งของมนุษย์

4. ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องในสังคม (Esteem Needs) เป็น

185665

ความต้องการที่จะได้รับการยกย่องจากผู้อื่น มีเกียรติ มีชื่อเสียง และรู้สึกว่าตนเองมีค่าทั้งในสายตาของตนเองและผู้อื่น

5. ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จตามความนึกคิดขั้นสูงสุดของมนุษย์ (Self- Actualization) ได้แก่ ความเข้าใจถึงความสามารถ ความสนใจ ความต้องการของตนเอง และต้องการที่จะให้ตนเองมีสัมฤทธิผลในงานหรือได้รับความต้องการระดับนี้

ความต้องการที่กล่าวข้างต้นนี้ เรียงลำดับจากความจำเป็นมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด นับเป็นตัวสำคัญที่ทำให้คนเลือกอาชีพ ตัดสินใจ โดยอาศัยเหตุผลและปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน เพื่อสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งความต้องการเหล่านี้จะมีอยู่ตลอดชั่วชีวิตของบุคคล ดังที่ มาสโลว์ ได้กล่าวไว้ว่า "มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่มีความต้องการไม่สิ้นสุด เมื่อมนุษย์สนองความต้องการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ปรารถนาแล้ว ความต้องการด้านอื่น ๆ จะปรากฏขึ้นอีก" (เชียรศรี วิวิธสิริ. 2527 : 130-132; อ้างอิงมาจาก Maslow. n.d.)

<u>แรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้าเรียน</u>

แรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่สนใจเข้าเรียนนั้น นับว่ามีความสำคัญต่อการนำมาพิจารณาเพื่อวางแผนจัดทำหลักสูตร ตลอดจนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในการศึกษา โดยเฉพาะแรงจูงใจใฝสัมฤทธิ์ (Achievement Motivation) ซึ่งเป็นแรงจูงใจที่มีในมนุษย์ทุกคน เป็นความต้องการทางจิตใจของมนุษย์ที่จะฝ่าฟันกระทำสิ่งที่ยาก ๆ ให้ประสบความสำเร็จ และได้ผลดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ปัจจัยที่เป็นแรงจูงใจในการศึกษาของบุคคลนั้น มีผู้กล่าวไว้หลายทรรศนะดังนี้

ประมวญ คิดคินสัน (2520 : 10) กล่าวว่า การเรียนภาษานั้นสิ่งสำคัญที่สุด มิใช่เพียงเทคนิค ต้องมีแรงจูงใจ ตอนแรกที่เรียนจำเป็นต้องมีแรงจูงใจสูง เพราะเมื่อความตื่นเต้นช้าลง ประกอบกับเป็นความยากลำบากมักจะทำให้เบื่อ และอยากวางมือ แรงจูงใจต้องมีตลอดระยะที่เรียน

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2522 : 54) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับเรื่องการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศว่า ควรศึกษาความต้องการของผู้เรียน เพื่อผู้เรียนจะได้สิ่งที่ตนเองต้องการและเป็นประโยชน์ ซึ่งจะทำให้เรียนได้ดี มีทัศนคติที่ดีต่อวิชานั้น และควรปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยอยู่เสมอและเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน

พจน์ สะเพียรชัย (2526 : 8) กล่าวถึง แรงจูงใจในการศึกษาระดับต่าง ๆ ว่า นับวันจะมีแนวโน้มสูงขึ้น ส่วนหนึ่งมาจากความต้องการของผู้เรียน ส่วนหนึ่งมาจากค่านิยม และอีกส่วนหนึ่งมาจากการมีและไม่มีงานทำ ซึ่งจากการพิจารณาการศึกษาที่ผ่านมาปรากฏชัดอย่างหนึ่ง คือ การศึกษาได้รับการยอมรับให้เป็นปัจจัยพื้นฐาน อีกประการหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตเป็นชีวิตที่สมบูรณ์

ปฐม นิคมานนท์ (2528 : 321) กล่าวว่า แรงจูงใจให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียน เหตุหนึ่ง คือ เหตุจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นเหตุผลที่สำคัญ และชัดเจนที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้นหรือคนหนุ่มสาวเข้าเรียนเพราะต้องการพัฒนาตนเอง ทั้งด้านอาชีพ และด้านความรู้ เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้น ประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

ดาเกนวัลด์ (สุนทร โคตรบรรเทา. 2530 : 149; อ้างอิงมาจาก Darkenwald. 1982) ได้กล่าวถึงเหตุผลในการเรียนของผู้ใหญ่ว่าเพื่อปรับปรุงการทำงานหรือความก้าวหน้าในอาชีพ และเพื่อส่งเสริมสมรรถภาพหรือความพึงพอใจในบทบาทของพ่อแม่หรือสามีภรรยา

สถาบันการศึกษาผู้ใหญ่แห่งชาติของประเทศอังกฤษ หรือ NIAE (National Institute for Adult Education. 1970) ได้ทำการสำรวจหาเหตุผลที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้าเรียนในสถานศึกษา พบว่า เหตุผลจูงใจด้านอาชีพ (Vocational Motives) เป็นเหตุจูงใจสำคัญที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใหญ่วัยต้น รองลงมาได้แก่ เพื่อพัฒนาตนเอง (Self Development) รองลงมาเพื่อต้องการนำความรู้ไปปรับปรุงตนเองและครอบครัวให้ดีขึ้น เช่น กลุ่มแม่บ้าน (Captive Wives) รองลงมาได้แก่ แรงจูงใจทางสังคม และเหตุผลอื่น

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจในการเรียนของผู้ใหญ่จะประกอบด้วยความต้องการและเป้าประสงค์ที่มีลักษณะผสมผสานกันหลายประการ แต่การที่จะจำแนกว่าเหตุผลใดเป็นแรงจูงใจที่แท้จริง นับว่าเป็นสิ่งที่ยากมาก สิ่งที่ผู้ใหญ่ต้องการที่แท้จริงอาจไม่เกี่ยวข้องกับโปรแกรมที่เขาเลือกก็ได้ แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวกับตนเอง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและรายงานการวิจัยต่างๆ ปรากฏว่ามีผู้ทำการวิจัยในเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศและแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ไว้ ดังนี้

รัตนา พุ่มไพศาล (2521 : 33-34) ได้สำรวจความต้องการในการเข้าเรียนในสถานศึกษาของผู้ใหญ่ประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ใหญ่เข้าเรียนต่อเพื่อต้องการความรู้ในเรื่องทั่ว ๆ ไป เพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็น เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ เพื่อหลีกหนีความจำเจ เพื่อต้องการเป็นพ่อแม่ที่ดี เพื่อหางานใหม่ เพื่อต้องการเพื่อนใหม่ เพื่อต้องการประกาศนียบัตร เพื่อต้องการเข้าใจปัญหาสังคม เพื่อต้องการรู้สึกเป็นเจ้าของ เพื่อหลีกหนีปัญหาส่วนตัวและเพื่อยกระดับการศึกษา ความต้องการเหล่านี้มีความสำคัญเรียงตามลำดับดังกล่าว นอกจากนี้พบว่าหลักสูตรการศึกษาผู้ใหญ่ที่มีคนสนใจมากที่สุด ได้แก่ โปรแกรมงานอดิเรก และหลักสูตรการพักผ่อนหย่อนใจ ส่วนหลักสูตรวิชาชีพได้รับความสนใจเป็นอันดับรอง

จุติมา ภิรมย์ (2523 : 85-90) ได้ศึกษาปัญหาเรื่องการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพณิชยการ ผลการศึกษาพบว่า การเรียนภาษาฝรั่งเศสเมื่อจบแล้วประกอบอาชีพธุรกิจ จะนำความรู้ทางภาษาไปใช้ได้ และนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

ญาดา ธีระวิคาวี (2524 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องลักษณะการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูงของวิทยาลัยพลศึกษา

พบว่า ปัญหาด้านทัศนคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาส่วนใหญ่คือ ขาดความสนใจและมองไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ระวีวรรณ ภัทรปรีชา (2524 : 117) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่เป็นแรงจูงใจในการเลือกเรียนภาษาฝรั่งเศสของนิสิต นักศึกษาในมหาวิทยาลัย ที่เปิดสอนวิชาภาษาฝรั่งเศส เป็นวิชาเอก ผลการศึกษาพบว่า นิสิต นักศึกษาส่วนมากเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นวิชาเอก ได้ตั้งเป้าหมายเพื่อจะนำเอาวิชาภาษาฝรั่งเศสไปเป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพ รองลงมาคือ ทำงานในบริษัท ห้างร้าน ล่าม ฯลฯ

ณรงค์ เทียนส่ง (2526 : 24) ได้ศึกษาเหตุผลที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนในสถานศึกษา พบว่า มีเหตุผลที่แตกต่างกัน เช่น เพื่อสร้างอนาคต เพื่อยกสถานภาพชีวิตของคนให้สูงขึ้น เพื่อเพิ่มทักษะในการประกอบอาชีพ เพื่อความก้าวหน้าและเพื่อใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และต้องการเรียนให้สูงขึ้น

นิธิมา ตู้บรรเทิง (2525 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มที่ 2 ให้ข้อเสนอแนะว่า ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น จึงควรมีการสำรวจความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

สุปราณี เศาภายน และคนอื่น ๆ (2529 : 115) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการใช้ภาษาฝรั่งเศสในวงการธุรกิจของไทย ผลการศึกษาพบว่า ภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่ใช้มากเป็นอันดับที่ 2 รองจากภาษาอังกฤษ ในด้านการต้อนรับชาวต่างประเทศ

ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล (2534 : 126 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่ององค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษา ในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนประเภทการศึกษานอกระบบ ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาส่วนมากเป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 18-35 ปี บิดามารดาจบชั้นมัธยมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น มาจากครอบครัวที่ประกอบอาชีพค้าขาย นักศึกษามีพื้นฐานการ

ศึกษาระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้น นักศึกษาที่จบชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาตอนต้นกับที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายถึงอนุปริญญามีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่จบระดับปริญญาตรีขึ้นไป สำหรับนักศึกษาที่ประกอบอาชีพในระดับช่างฝีมือ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ประกอบอาชีพค้าขาย อาชีพบริการ ผู้ใช้แรงงาน และผู้ที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ นักศึกษาที่ประกอบอาชีพบริการและอาชีพระดับช่างฝีมือ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ และนักศึกษาที่ประกอบอาชีพระดับวิชาชีพ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ประกอบอาชีพผู้ใช้แรงงาน นักศึกษาที่ประกอบอาชีพช่างฝีมือ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนทุกด้าน สูงกว่านักศึกษาที่ประกอบอาชีพผู้ใช้แรงงานและที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ นอกจากนี้นักศึกษาที่เรียนวิชาช่างตัดเสื้อและช่างวิทยุ โทรทัศน์ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในด้านการนำความรู้ไปช่วยชุมชนและสูงกว่านักศึกษาที่เรียนพิมพ์ดีดในด้านการประกอบอาชีพ ส่วนนักศึกษาที่เรียนวิชาช่างตัดเสื้อ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ พิมพ์ดีด และช่างวิทยุโทรทัศน์ ในด้านการหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษและช่างตัดเสื้อ มีระดับแรงจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนวิชาพิมพ์ดีดในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น นอกจากนี้พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนรวมทั้ง 6 ด้านไม่แตกต่างกัน ผู้ที่มีอายุน้อย คือ ต่ำกว่า 18 ปี - 35 ปี มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีอายุมาก คือ 35 ปีขึ้นไป

วัชรี เงินแก้ว (2534 : 58) ได้ศึกษาเรื่องการใช้งานด้านภาษาต่างประเทศตามความต้องการของหน่วยงานและความคาดหวังของผู้เรียน พบว่า ภาษาต่างประเทศที่หน่วยงานต้องการมากคือ ภาษาอังกฤษ รองลงมาคือ ภาษาญี่ปุ่น และผู้เรียนคาดหวังจะมีประโยชน์และมีโอกาสได้งานสูง

รังรอง สีทองดี (2535 : 253) ได้ศึกษาเรื่องแรงจูงใจในการศึกษาต่อของนิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร พบว่านิสิตมีเหตุจูงใจในการเข้าศึกษาต่อไม่แตกต่างกันในด้านเพศ อายุ สถานภาพสมรส และ

อาชีพ แต่นิสิตที่เรียนสาขาวิชาเอกต่างกันมีเหตุจูงใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ฮูล (Houle. 1961 : 15-16) ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ใหญ่มาเข้าเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกัน โดยแบ่งได้ 3 ประเภท คือ

1. มาเรียนอย่างมีเป้าหมาย (Goal Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะต้องการเพิ่มพูนความรู้และทักษะด้านวิชาชีพ

2. มาเรียนเพื่อต้องการเข้าร่วมกิจกรรม (Activity Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะชอบบรรยากาศของการศึกษา ชอบเข้าสังคม ต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น หรือต้องการมีเพื่อน หรือเพื่อขจัดความเหงา

3. มาเรียนเพราะต้องการที่จะรู้หรือเพื่อหาความรู้ (Learning Oriented) หมายถึง มาเรียนเพราะมีใจรักเรียนที่มีอยู่ให้มากที่สุด

โบเชียร์ (Boshier. 1971 : 3-26) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจในการเรียนต่อของผู้ใหญ่ โดยแบ่งแรงจูงใจเป็น 14 ด้าน คือ

1. แรงจูงใจด้านความต้องการช่วยเหลือสังคม
2. แรงจูงใจด้านการติดต่อทางสังคม
3. แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ตามการชี้นำของผู้อื่น
4. แรงจูงใจด้านประเทืองปัญญา
5. แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาชีพตามการชี้นำของตนเอง
6. แรงจูงใจด้านการทำตามระเบียบสังคม
7. แรงจูงใจด้านการเตรียมตัวเพื่อการศึกษา
8. แรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการ
9. แรงจูงใจด้านการทดแทนด้านสังคม
10. แรงจูงใจด้านการอยากมีส่วนร่วมในสังคม
11. แรงจูงใจด้านการหลบเลี่ยงรายการโทรทัศน์
12. แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเองและหลีกหนีความเบื่อหน่าย

13. แรงจูงใจด้านการฝึกปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

14. แรงจูงใจด้านการเสริมความรู้ในส่วนที่ขาดอยู่

มอร์สเตน และสมาร์ท (Morstain and Smart. 1974 : 83-89) ได้ทำการศึกษาแรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาเข้าเรียนในสถานศึกษา พบว่าผู้มีอายุน้อยมีแรงจูงใจในการเข้าเรียนด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นสูง ส่วนเพศชายมีแรงจูงใจในการเข้าเรียนด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่นสูง และเพศหญิงมาเรียนเพราะต้องการมีความรู้

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า การเข้าเรียนของผู้ใหญ่มีเหตุจูงใจแตกต่างกันออกไป ในที่นี้ผู้วิจัยขอแบ่งเหตุจูงใจออกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน และด้านการเรียนเพื่อรู้ ซึ่งเป็นเหตุจูงใจที่สำคัญในการเข้าเรียนของผู้เรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มุ่งศึกษาเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีรายละเอียดในการดำเนินงานดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัย

1. ประชากร ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้เรียนที่ลงทะเบียนเรียนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในเขตกรุงเทพ-มหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ประจำปีการศึกษา 2534 จากรายงานการดำเนินกิจการประจำปีของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีจำนวนโรงเรียน 87 โรง ในพื้นที่ 20 เขต มีผู้เรียนทั้งสิ้น 102,002 คน ดังรายละเอียดในตาราง 2

ตาราง 2 สถิติจำนวนโรงเรียนและผู้เรียนในโรงเรียนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2534 แยกตามเขตและภาษาที่เปิดสอน

เขต	ภาษาอังกฤษ		ภาษาญี่ปุ่น		ภาษาฝรั่งเศส	
	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน
ดุสิต	2	105	-	-	-	-
บางกะปิ	7	8,166	3	215	2	100
บางเขน	2	41	-	-	-	-

ตาราง 2 (ต่อ)

เขต	ภาษาอังกฤษ		ภาษาญี่ปุ่น		ภาษาฝรั่งเศส	
	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน	จำนวนโรงเรียน	จำนวนนักเรียน
บางรัก	7	1,741	1	4	1	8
ปทุมวัน	2	48,344	1	7,348	-	-
ป้อมปราบฯ	1	722	-	-	-	-
พญาไท	5	3,259	-	-	-	-
พระโขนง	1	403	1	3,872	-	-
พระนคร	9	7,730	-	-	-	-
บางกอกใหญ่	1	217	-	-	-	-
บางกอกน้อย	1	36	-	-	-	-
ห้วยขวาง	2	105	2	340	1	6
ดอนเมือง	3	657	-	-	-	-
จตุจักร	5	3,239	1	322	1	340
ลาดพร้าว	1	18	1	4	-	-
บางซื่อ	1	219	-	-	-	-
ราชเทวี	8	7,581	2	239	1	50
คลองเตย	6	2,227	2	411	-	-
สาธร	1	348	-	-	1	3,542
บางพลัด	1	43	-	-	-	-
รวม	66	85,201	14	12,755	7	4,046

แหล่งที่มา : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สถิติการศึกษาเอกชน ปีการศึกษา 2534

2. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มมาจากประชากรข้างต้น โดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) โดยมีลำดับการสุ่มดังนี้

ขั้นที่ 1 ประมาณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยเทียบจากตารางของยามาเน่ (Yamane. 1967 : 887) เมื่อตั้งระดับความเชื่อมั่นที่ .05 และคำนวณจากประชากร 102,002 คน จะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างเท่ากับ 900 คน

ขั้นที่ 2 คิดเทียบสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนของผู้เรียนแต่ละภาษา ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1) ภาษาอังกฤษมีผู้เรียน 85,201 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 752 คน

2) ภาษาญี่ปุ่นมีผู้เรียน 12,755 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 112 คน

3) ภาษาฝรั่งเศสมีผู้เรียน 4,046 คน ได้กลุ่มตัวอย่าง 36 คน

ขั้นที่ 3 สุ่มเลือกเขตที่จะทำการศึกษา โดยจับสลากเลือกเขตที่มีโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศแต่ละภาษาตั้งอยู่ เลือกมาในอัตราส่วน 1 : 3 ได้จำนวนเขตสำหรับเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1) ภาษาอังกฤษ มีเปิดสอนทั้งหมด 20 เขต สุ่มมาได้ 7 เขต คือ บางกะปิ บางรัก พญาไท บางกอกน้อย จตุจักร บางพลัด พระโขนง

2) ภาษาญี่ปุ่น มีเปิดสอนทั้งหมด 9 เขต สุ่มมาได้ 3 เขต คือ ปทุมวัน จตุจักร ราชเทวี

3) ภาษาฝรั่งเศส มีเปิดสอนทั้งหมด 6 เขต สุ่มมาได้ 2 เขต คือ สาธร จตุจักร

ขั้นที่ 4 เลือกโรงเรียนถือเอาโรงเรียนสอนภาษาในเขตที่เลือกได้ในขั้นที่ 3 เป็นโรงเรียนสำหรับเก็บข้อมูล ถ้าเขตใดมีโรงเรียนสอนภาษานั้น ๆ มากกว่า 1 แห่ง ได้ใช้วิธีจับสลากเลือกมาเพียงโรงเดียว จะได้โรงเรียนสอนภาษาอังกฤษ 7 โรง ภาษาญี่ปุ่น 3 โรง และภาษาฝรั่งเศส 2 โรง

ขั้นที่ 5 สุ่มผู้เรียน คำนวณหาสัดส่วนของผู้เรียนที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละโรงเรียนให้ได้ตามสัดส่วนที่ต้องการ ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละโรงดังแสดงในตาราง 3 ต่อไปนี้

ตาราง 3 รายชื่อโรงเรียน เขต จำนวนผู้เรียนทั้งหมดและจำนวนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แยกตามภาษา

โรงเรียน	เขต	จำนวนผู้เรียน	
		ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง
ภาษาอังกฤษ			
1. สอนภาษาอังกฤษอเมริกาและคอมพิวเตอร์สยาม	บางกะปิ	1,648	377
2. ภาษาอังกฤษสีลม	บางรัก	866	198
3. ภาษารัชดานิเวศน์	พญาไท	69	16
4. ส่งเสริมวิชาชีพ	บางกอกน้อย	36	8
5. อบรมภาษาต่างประเทศบางเขน	จตุจักร	225	51
6. ภาษาอังกฤษวิทยา	บางพลัด	43	10
7. ศูนย์สอนภาษาต่างประเทศ	พระโขนง	403	92
รวม	7	**3,290**	**752**
ภาษาญี่ปุ่น			
8. สอนภาษาญี่ปุ่นราชดำริ	ปทุมวัน	7,348	105
9. คอมพิวเตอร์และภาษาสากล	ราชเทวี	164	2
10. ภาษาสากลมาตรฐาน	จตุจักร	322	5
รวม	3	**7,348**	**112**

ตาราง 3 (ต่อ)

โรงเรียน	เขต	จำนวนผู้เรียน	
		ทั้งหมด	กลุ่มตัวอย่าง
ภาษาฝรั่งเศส			
11. สอนภาษาของสมาคมฝรั่งเศส	สาธร	3,542	33
12. ภาษาสากลมาตรฐาน	จตุจักร	340	3
รวม	2	**3,882**	**36**

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนในกรุงเทพมหานคร มีรายละเอียดดังนี้

1. การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีขั้นตอนดังนี้

1) ศึกษาเอกสารจากงานวิจัยของโบเชียร์ (Boshier. 1971 : 3-26) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2) กำหนดประเด็นคำถามตามขอบเขตของเนื้อหาโดยจัดกลุ่มใหม่จาก 14 ด้าน เหลือ 6 ด้าน

3) นำแบบสอบถามฉบับร่างเสนอต่อประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความสมบูรณ์และถูกต้องของเนื้อหา

4) ปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อแนะนำของประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ แล้วนำเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 7 ท่าน เพื่อตรวจสอบและให้คำแนะนำแล้วนำแบบสอบถามมาปรับปรุงตามคำแนะนำนั้น (รายชื่อผู้เชี่ยวชาญที่ทำการตรวจแบบสอบถามอยู่ในภาคผนวก)

5) นำแบบสอบถามไปทดลองเพื่อหาคุณภาพ โดยไปทดลองเก็บข้อมูลกับผู้เรียนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน จำนวน 60 คน ซึ่งเป็นคนละกลุ่มกับกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาความเชื่อมั่น โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์ แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของ ครอนบัค (Cronbach) ปรากฏว่าแบบสอบถามมีค่าความเชื่อมั่นสำหรับ ตอนที่ 2 และ ตอนที่ 3 เท่ากับ 0.876 และ 0.728 ตามลำดับ

6) ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือ หลังจากที่ได้นำไปทดลองหาคุณภาพแล้ว เพื่อจัดทำเป็นฉบับจริง สำหรับนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลต่อไป

2. <u>ลักษณะของเครื่องมือ</u>

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ดัดแปลงจากแนวคิดของโบเชียร์ (Boshier. 1971:3-26) ได้แบ่งแรงจูงใจเป็น 14 ด้าน ดังนี้

1) แรงจูงใจด้านความต้องการช่วยเหลือสังคม

2) แรงจูงใจด้านการติดต่อทางสังคม

3) แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ตามการชี้นำของผู้อื่น

4) แรงจูงใจด้านประเทืองปัญญา

5) แรงจูงใจด้านการเพิ่มพูนความรู้ทางวิชาชีพตามการชี้นำของตนเอง

6) แรงจูงใจด้านการทำตามระเบียบสังคม

7) แรงจูงใจด้านการเตรียมตัวเพื่อการศึกษา

8) แรงจูงใจด้านความอยากรู้อยากเห็นทางวิชาการ

9) แรงจูงใจด้านการทดแทนด้านสังคม

10) แรงจูงใจด้านการอยากมีส่วนร่วมในสังคม

11) แรงจูงใจด้านการหลบเลี่ยงรายการโทรทัศน์

12) แรงจูงใจด้านการพัฒนาตนเองและหลีกหนีความเบื่อหน่าย

13) แรงจูงใจด้านการฝึกปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

14) แรงจูงใจด้านการเสริมความรู้ในส่วนที่ขาดอยู่

ผู้วิจัยได้ดัดแปลงโดยรวมแรงจูงใจบางด้านเข้าด้วยกันตามความเหมาะสม เหลือเพียง 6 ด้าน คือ

1) แรงจูงใจด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น

2) แรงจูงใจด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น

3) แรงจูงใจด้านการประกอบอาชีพ

4) แรงจูงใจด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่

5) แรงจูงใจด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน

6) แรงจูงใจด้านการเรียนเพื่อรู้

แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เรียน เป็นคำถามแบบเลือกตอบ มีทั้งหมด 5 ข้อ

ตอนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ช่วงคะแนน ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด 6 ด้าน รวม 30 ข้อ คือ

1)	ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น	ตั้งแต่ข้อ 1 - 5
2)	ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	ตั้งแต่ข้อ 6 - 10
3)	ด้านการประกอบอาชีพ	ตั้งแต่ข้อ 11 - 15
4)	ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	ตั้งแต่ข้อ 16 - 20
5)	ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	ตั้งแต่ข้อ 21 - 25
6)	ด้านการเรียนเพื่อรู้	ตั้งแต่ข้อ 26 - 30

ความหมายของระดับคะแนน มีดังนี้

5	หมายถึง	เห็นด้วยมากที่สุดกับข้อความนั้น
4	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับมาก
3	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับปานกลาง
2	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อย
1	หมายถึง	เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นข้อคำถามที่ให้ผู้ตอบแบบสอบถามแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศของโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในห้าข้อ มี 10 ข้อคำถาม มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ชนิด 5 ระดับ มีความหมายของระดับคะแนนเช่นเดียวกันกับตอนที่ 2

ตอนที่ 4 เป็นข้อคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะทั่วไปได้อย่างอิสระ

3. การหาคุณภาพของเครื่องมือ

การหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้ดำเนินการโดยนำแบบสอบถามฉบับร่างที่ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ จากประธานและกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์เรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในโรงเรียนที่มิใช่เป็นกลุ่มตัวอย่างจริง เป็นผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาฝรั่งเศส จำนวน 60 คน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามข้างต้นมาตรวจหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ และรายด้าน โดยวิธีของครอนบัค (Cronbach. 1970 : 161) ด้วยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) และหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อโดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซ็นต์ของเอ็ดเวิร์ด (Edward. 1960 : 104) ซึ่งได้ผลดังแสดงในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม จำแนกเป็นรายด้านและรวมทั้งฉบับที่ได้จากการทดลองเครื่องมือ

ด้านของเหตุจูงใจ	ค่าความเชื่อมั่น
1. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น	0.659
2. การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	0.573
3. การประกอบอาชีพ	0.466
4. การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	0.667
5. การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	0.478
6. การเรียนเพื่อรู้	0.730
เฉลี่ยทั้งฉบับ	0.870

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่า ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามแต่ละด้านมีค่าความเชื่อมั่นเมื่อคิดเฉลี่ยทั้งฉบับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.870 ซึ่งเป็นค่าความเชื่อมั่นที่สูงพอเพียงสำหรับการวิจัยครั้งนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

1. ขอหนังสือจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เพื่อขอความร่วมมือไปยังผู้รับใบอนุญาตโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน เพื่อทำการจัดเก็บข้อมูลจากโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยขอความร่วมมือจากโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 12 โรง โดยผู้วิจัยแนะนำการตอบแบบสอบถามและออกเก็บข้อมูลด้วยตนเอง ได้แบบสอบถามกลับคืนครบจำนวน 900 ฉบับ หรือร้อยละร้อยของแบบสอบถามทั้งหมด

3. นำแบบสอบถามที่ได้รับไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด แล้วนำข้อมูลที่ได้มาลงรหัสในแบบรายการสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

2. ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องไมโครคอมพิวเตอร์ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS / P C + (Statistical Package for the Social Science) เพื่อ

1) หาค่าร้อยละของแบบสอบถามตอนที่ 1 ได้แก่ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ

2) หาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มด้วย t - test และการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way ANOVA) สำหรับแบบสอบถามตอนที่ 2 และตอนที่ 3

3. สำหรับแบบสอบถามปลายเปิดในตอนที่ 4 ได้ทำการวิเคราะห์โดยการจำแนกคำตอบออกตามเนื้อหา ทำการแจกแจงความถี่และคำนวณค่าร้อยละของคำตอบแต่ข้อ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติสำหรับหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบัค ดังสูตรต่อไปนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1}\left[1 - \frac{\Sigma s_i^2}{s_t^2}\right]$$

เมื่อ α แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งหมด

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถามทั้งฉบับ

s_i^2 แทน ค่าความแปรปรวนเป็นรายข้อ

s_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนของแบบสอบถามทั้งหมด

Σs_i^2 แทน ผลรวมของความแปรปรวนเป็นรายข้อ

(Cronbach. 1970 : 126)

2. การหาค่าสถิติพื้นฐาน

2.1 การคำนวณค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\Sigma X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 59)

2.2 การคำนวณค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร ดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

ΣX^2 แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

N แทน จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง

(Ferguson. 1971 : 64)

3. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย

3.1 เมื่อมีค่าเฉลี่ยของตัวแปรสองกลุ่ม ใช้ t - test ดังสูตรต่อไปนี้

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

$\bar{X}_1$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่หนึ่ง

$\bar{X}_2$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่สอง

S_1^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่หนึ่ง

S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่างที่สอง

n_1 แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่หนึ่ง

n_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างที่สอง

(ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 86)

3.2 เมื่อมีค่าเฉลี่ยของตัวแปรมากกว่า 3 กลุ่ม ใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) โดยใช้สูตรดังนี้

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ F แทน ค่าการแจกแจงของ F

MS_b แทน ค่าความแปรปรวน(Mean Square)ระหว่างกลุ่ม

MS_w แทน ค่าความแปรปรวน (Mean Square)ในกลุ่ม

(ประคอง กรรณสูตร. 2528 : 249)

เมื่อผลการวิเคราะห์มีนัยสำคัญทางสถิติ ผู้วิจัยใช้การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีแบบ Studentized q-Statistic แบบ Newman-Keuls Method คำนวณสูตรดังนี้

$$q = \frac{\overline{T}-\text{largest} - \overline{T}-\text{smallest}}{\text{M Serror}/\tilde{n}}$$

เมื่อ q แทน ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย

$\overline{T}-\text{largest}$ แทน คะแนนเฉลี่ย Treatment ที่มากที่สุด

$\overline{T}-\text{smallest}$ แทน คะแนนเฉลี่ย Treatment ที่น้อยที่สุด

M Serror แทน Mean Square ของ ความคลาดเคลื่อนหรือ

$\tilde{n}$ แทน Harmonic ของจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

(Winer. 1971 : 210 - 218)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในความหมาย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
S	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่า t ที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
F	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณาใน F - distribution
df	แทน	ระดับชั้นแห่งความอิสระ (degree of freedom)
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 4 ตอน เรียงตามลำดับดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง
2. ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเป็นรายข้อ
3. การเปรียบเทียบเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียนแต่ละกลุ่มภาษา
   3.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศของผู้เรียน

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุของผู้เรียน

3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอาชีพของผู้เรียน

3.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพื้นฐานการศึกษาของผู้เรียน

3.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาที่เรียน

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เรียน

4.1 ความคิดเห็นที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า

4.2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากคำถามปลายเปิด

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างแบ่งออกเป็น ข้อมูลด้านเพศ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เรียน ดังตาราง 5

ตาราง 5 ข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียนจำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เรียน

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนทั้งหมด	900	100.00
1. เพศ		
- ชาย	313	34.78
- หญิง	587	65.22
2. อายุ		
- 14 - 20 ปี	279	31.00

ตาราง 5 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน	ร้อยละ
จำนวนทั้งหมด	900	100.00
- 21 - 27 ปี	344	38.22
- 28 - 34 ปี	177	19.67
- 35 ปีขึ้นไป	100	11.11
3. อาชีพ		
- ธุรกิจ/บริการ	383	42.56
- รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	119	13.22
- นักเรียน/ นักศึกษา	352	39.11
- อื่น ๆ	46	5.11
4. พื้นฐานการศึกษา		
- ประถมศึกษา	111	12.33
- มัธยมศึกษา	294	32.67
- ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	132	14.67
- ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	363	40.33
5. ภาษาที่เรียน		
- ภาษาอังกฤษ	752	83.56
- ภาษาญี่ปุ่น	112	12.44
- ภาษาฝรั่งเศส	36	4.00

จากตาราง 5 ข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียนมีทั้งหมด 900 คน สรุปได้ดังนี้

1. ด้านเพศ เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย กล่าวคือ เพศหญิงร้อยละ 65.22 และเพศชายร้อยละ 34.78

2. ด้านอายุ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-27 ปี คิดเป็นร้อยละ 38.22 รองลงมาได้แก่อายุระหว่าง 14-20 ปี คิดเป็นร้อยละ 31.00 อายุระหว่าง 28-34 ปี คิดเป็นร้อยละ 19.67 และต่ำสุดคือ 35 ปีขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 11.11

3. ด้านอาชีพ ปรากฏว่าผู้ที่ประกอบอาชีพธุรกิจ/บริการ มีจำนวนมากที่สุด คือ ร้อยละ 42.56 รองลงมาได้แก่ นักเรียน/นักศึกษา ร้อยละ 39.11 รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ ร้อยละ 13.22 และอื่น ๆ ซึ่งหมายถึง แม่บ้านหรือผู้ที่ยังไม่ได้ประกอบอาชีพ ร้อยละ 5.11

4. ด้านพื้นฐานการศึกษา ผู้ที่จบปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีจำนวนมากที่สุดคือ ร้อยละ 40.33 รองลงมาได้แก่ผู้ที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 32.67 ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา ร้อยละ 14.67 และประถมศึกษา ร้อยละ 12.33

5. ด้านภาษาที่เรียน ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 83.56 รองลงมาได้แก่ภาษาญี่ปุ่น ร้อยละ 12.44 และภาษาฝรั่งเศส ร้อยละ 4.00

ตอนที่ 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นเป็นรายข้อ

การนำเสนอค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนครั้งนี้ ได้นำเสนอค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อ รายด้าน และรวมทุกด้าน เพื่อให้ชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้กำหนดค่าเฉลี่ยของเหตุจูงใจออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00-2.33 หมายถึง เหตุจูงใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.34-3.66 หมายถึง เหตุจูงใจในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.67-5.00 หมายถึง เหตุจูงใจในระดับมาก

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียน จำแนกเป็นรายข้อ และรายด้าน

ด้านและรายการของเหตุจูงใจ	$\bar{X}$	S	แสดงค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ
			น้อย ปานกลาง มาก
			1.00 2.33 3.66 5.00
ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น			
1. ต้องการมีเพื่อนและได้รู้จักคนมากขึ้น	3.17	1.23	
2. ต้องการพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนอื่น	3.38	1.14	
3. ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษา	3.33	1.19	
4. ต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม	3.96	1.11	
5. ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ	4.74	0.63	
เฉลี่ยด้านการสัมพันธ์ติดต่อกับผู้อื่น	3.72	0.78	

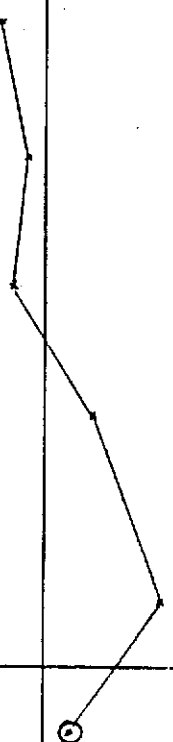

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านและรายการของเหตุจูงใจ	$\bar{X}$	S	แสดงค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ
			น้อย 1.00 – 2.33 ปานกลาง 2.33 – 3.66 มาก 3.66 – 5.00
ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น			
6. สนใจจากการประชาสัมพันธ์ของโรงเรียน	2.89	1.17	
7. บิดา มารดา หรือสมาชิกในครอบครัวสนับสนุนให้เรียน	3.46	1.42	
8. ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานสนับสนุนให้มาเรียน	2.74	1.39	
9. ผู้ที่สำเร็จไปแล้วแนะนำให้มาเรียน	2.39	1.30	
10. วิชาที่เรียนอยู่กำลังเป็นที่นิยมของตลาดแรงงาน	3.75	1.27	
เฉลี่ยด้านทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ๆ	3.04	0.87	

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านและรายการของเหตุจูงใจ	$\bar{X}$	S	แสดงค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ น้อย 1.00 – 2.33 ปานกลาง 3.66 มาก 5.00
<u>ด้านการประกอบอาชีพ</u>			
11. เพื่อเลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงาน	2.90	1.46	
12. เพื่อหาโอกาสเปลี่ยนงานใหม่	2.80	1.49	
13. เพื่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ	4.28	1.07	
14. เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้น	4.14	1.25	
15. เพื่อนำวุฒิไปสมัครงาน	3.24	1.48	
เฉลี่ยด้านการประกอบอาชีพ	3.47	0.97	

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านและรายการของเหตุจูงใจ	$\bar{X}$	S	แสดงค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ
			น้อย 1.00 – 2.33 / ปานกลาง 2.33 – 3.66 / มาก 3.66 – 5.00
<u>ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่</u>			
16. เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาบาง-อย่างจากทางบ้าน	1.53	1.02	
17. ต้องการมีประสบการณ์แปลกใหม่	3.66	1.17	
18. เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาบางอย่างจากที่ทำงาน	1.64	1.06	
19. เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและคลายความเครียด	2.69	1.25	
20. เพื่อต้องการได้ออกนอกบ้าน	1.84	1.13	
เฉลี่ยด้านการหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	2.27	0.77	

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านและรายการของเหตุจูงใจ	$\bar{X}$	S	แสดงค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ น้อย ปานกลาง มาก 1.00 2.33 3.66 5.00
<u>ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน</u>			
21. เพื่อนำความรู้ไปถ่ายทอดให้แก่ผู้ที่ต้องการ	2.87	1.31	
22. เพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม	3.69	1.18	
23. เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาที่ทำงาน	3.34	1.36	
24. เพื่อนำความรู้ไปถ่ายทอดให้ผู้ที่สนใจที่จะเรียนในวิชานี้	2.96	1.31	
25. เป็นวิชาชีพที่เหมาะสมกับชุมชนที่อาศัยอยู่	2.95	1.31	
เฉลี่ยด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	3.16	0.96	

ตาราง 6 (ต่อ)

ด้านและรายการของเหตุจูงใจ	$\bar{X}$	S	แสดงค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ น้อย ปานกลาง มาก 1.00 2.33 3.66 5.00
<u>ด้านการเรียนเพื่อรู้</u>			
26. เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน	4.13	1.05	
27. ต้องการได้ประกาศนียบัตร	2.92	1.39	
28. ต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์	4.05	1.12	
29. ต้องการได้ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่เรียน	4.56	0.79	
30. ชอบและสนใจในภาษาที่เรียน	4.37	0.88	
เฉลี่ยด้านการเรียนเพื่อรู้	4.01	0.69	
เฉลี่ย 6 ด้าน	3.28	0.61	

จากตาราง 6 ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา มีดังนี้

1. <u>เหตุจูงใจรวมทุกด้านและเป็นรายด้าน</u>

เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวมทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระดับ

มาก 2 ด้าน คือ ด้านการเรียนเพื่อรู้($\bar{X}$ = 4.01) และด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น($\bar{X}$ = 3.72) ค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระดับปานกลางมี 3 ด้าน คือ ด้านการประกอบอาชีพ ($\bar{X}$ = 3.47) ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน ($\bar{X}$ = 3.16) และด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ($\bar{X}$ = 3.04) ส่วนค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระดับน้อยมีเพียง 1 ด้านคือ ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ ($\bar{X}$ = 2.27)

2. <u>เหตุจูงใจเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ</u>

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของผู้เรียน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาทั้งหมด 30 ข้อ พบว่า ส่วนมากอยู่ในระดับปานกลางคือมี จำนวน 17 ข้อ อยู่ในระดับมาก 10 ข้อ และอยู่ในระดับน้อย 3 ข้อ รายละเอียดมีดังนี้

2.1 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 10 ข้อ เรียงลำดับดังนี้

- ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ($\bar{X}$ = 4.74)
- ต้องการได้ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่เรียน ($\bar{X}$ = 4.56)
- ชอบและสนใจในภาษาที่เรียน ($\bar{X}$ = 4.37)
- เพื่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ ($\bar{X}$ = 4.28)
- เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้น ($\bar{X}$ = 4.14)
- เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ($\bar{X}$ = 4.13)
- ต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ($\bar{X}$ = 4.05)
- ต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม ($\bar{X}$ = 3.96)
- วิชาที่เรียนอยู่กำลังเป็นที่นิยมของตลาดแรงงาน ($\bar{X}$ = 3.75)
- เพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม ($\bar{X}$ = 3.69)

2.2 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางมี 17 ข้อ เรียงลำดับดังนี้

- ต้องการมีประสบการณ์แปลกใหม่ ($\bar{X}$ = 3.66)
- บิดา มารดาหรือสมาชิกในครอบครัวสนับสนุนให้เรียน ($\bar{X}$ = 3.46)
- ต้องการพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่น ($\bar{X}$ = 3.38)

- เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาสถานที่ทำงาน ($\bar{X}$ = 3.34)
- ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษา ($\bar{X}$ = 3.33)
- เพื่อนำวุฒิไปสมัครงาน ($\bar{X}$ = 3.24)
- ต้องการมีเพื่อนและได้รู้จักคนมากขึ้น ($\bar{X}$ = 3.17)
- เพื่อนำความรู้ไปถ่ายทอดให้ผู้ที่สนใจที่จะเรียนในวิชานี้ ($\bar{X}$ = 2.96)
- เป็นวิชาชีพที่เหมาะสมกับชุมชนที่อาศัยอยู่ ($\bar{X}$ = 2.95)
- ต้องการได้ประกาศนียบัตร ($\bar{X}$ = 2.92)
- เพื่อเลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงาน ($\bar{X}$ = 2.90)
- สนใจจากประชาสัมพันธ์ของโรงเรียน ($\bar{X}$ = 2.89)
- เพื่อนำความรู้ไปถ่ายทอดให้แก่ผู้ที่ต้องการ ($\bar{X}$ = 2.87)
- เพื่อหาโอกาสเปลี่ยนงานใหม่ ($\bar{X}$ = 2.80)
- ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานสนับสนุนให้มาเรียน ($\bar{X}$ = 2.74)
- เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและคลายความเครียด ($\bar{X}$ = 2.69)
- ผู้ที่สำเร็จไปแล้วแนะนำให้มาเรียน ($\bar{X}$ = 2.39)

2.3 ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมี 3 ข้อ เรียงลำดับดังนี้

- ต้องการได้ออกนอกบ้าน ($\bar{X}$ = 1.84)
- เพื่อหลีกหนีปัญหาบางอย่างจากที่ทำงาน ($\bar{X}$ = 1.64)
- เพื่อหลีกหนีปัญหาบางอย่างจากทางบ้าน ($\bar{X}$ = 1.53)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลในตอนนี้ เป็นการเปรียบเทียบเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียน จำแนกตามตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เรียนในแต่ละตัวแปร แยกเปรียบเทียบเหตุจูงใจเป็น 6 ด้าน คือ

1) ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น

2) ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น

3) ด้านการประกอบอาชีพ

4) ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่

5) ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน

6) ด้านการเรียนเพื่อรู้

การนำเสนอผลการเปรียบเทียบ ได้แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังต่อไปนี้

3.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ

การเปรียบเทียบความแตกต่างของความคิดเห็นของผู้เรียนต่างเพศกัน คือ เพศชายและหญิง ในตอนนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ว่า "ผู้เรียนที่มีเพศต่างกันจะมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา รวม 6 ด้านแตกต่างกัน "ผลการเปรียบเทียบได้นำเสนอในตาราง 7 ซึ่งเป็นการทดสอบด้วย t - test ดังต่อไปนี้

ตาราง 7 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของเหตุจูงใจในการเรียนของผู้เรียนภาษาที่มีเพศต่างกัน

เหตุจูงใจในการเข้าเรียน	ชาย (n = 313)		หญิง (n = 587)		t.
	$\bar{X}$	S	$\bar{X}$	S	
1. ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น	3.67	0.82	3.74	0.75	1.20
2. ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	2.92	0.92	3.11	0.83	1.21
3. ด้านการประกอบอาชีพ	3.31	0.97	3.56	0.96	1.01
4. ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	2.09	0.74	2.37	0.76	1.06
5. ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	3.03	0.97	3.23	0.94	1.06
6. ด้านการเรียนเพื่อรู้	3.19	0.71	4.11	0.66	1.15
รวม 6 ด้าน	3.14	0.63	3.52	0.58	1.18

จากตาราง 7 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่าผู้เรียนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนที่มีเพศต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิตินั่นคือ เพศไม่ทำให้ผู้เรียนภาษามีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนแตกต่างกันไม่ว่าจะเป็นโดยส่วนรวมหรือรายด้าน

3.2 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุ

การเปรียบเทียบครั้งนี้ได้แบ่งผู้เรียนภาษาออกเป็น 4 กลุ่ม ตามระดับอายุ คือ ผู้เรียนที่มีอายุ 14-20 ปี 21-27 ปี 28-34 ปี และ 35 ปีขึ้นไป การเปรียบเทียบในตอนนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ว่า "ผู้เรียนที่มีอายุต่างกันจะมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้านแตกต่างกัน" ผลการเปรียบเทียบได้นำเสนอในตาราง 8 และตาราง 9 ในตาราง 8 เป็นการเสนอค่าสถิติพื้นฐานซึ่งได้แก่ จำนวนคน ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนตาราง 9 เสนอผลการทดสอบความแตกต่างด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน (F - test)

ตาราง 8 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

ด้านของเหตุจูงใจ	ช่วงอายุ				
	14-20	21-27	28-34	35ปีขึ้นไป	เฉลี่ย
1. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น					
N	279	344	177	100	900
$\bar{X}$	3.78	3.79	3.74	3.24	3.72
S	0.72	0.74	0.81	0.85	0.78
2. การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น					
N	279	344	177	100	900
$\bar{X}$	3.19	3.08	3.04	2.52	3.04
S	0.79	0.87	0.91	0.82	0.87
3. การประกอบอาชีพ					
N	279	344	177	100	900
$\bar{X}$	3.40	3.81	3.42	2.61	3.47
S	0.84	0.90	0.95	1.02	0.97
4. การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่					
N	279	344	177	100	900
$\bar{X}$	2.40	2.32	2.12	2.04	2.27
S	0.68	0.79	0.80	0.76	0.77

ตาราง 8 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ		ช่วงอายุ				
		14-20	21-27	28-34	35ปีขึ้นไป	เฉลี่ย
5. การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน						
	N	279	344	177	100	900
	$\bar{X}$	3.13	3.28	3.20	2.80	3.16
	S	0.98	0.92	0.95	1.01	0.96
6. การเรียนเพื่อรู้						
	N	279	344	177	100	900
	$\bar{X}$	4.24	4.05	3.77	3.65	4.01
	S	0.60	0.66	0.72	0.70	0.69
รวม 6 ด้าน	N	279	344	177	100	900
	$\bar{X}$	3.36	3.39	3.21	2.81	3.28
	S	0.55	0.59	0.59	0.66	0.61

จากตาราง 8 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา รวม 6 ด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และมีค่าเฉลี่ยรายด้านตั้งแต่ 2.27 ถึง 4.01 โดยด้านการเรียนเพื่อรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด และเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันจะมีความคิดเห็นแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้นำเอาค่าเฉลี่ยนี้ไปทดสอบหานัยสำคัญด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังตาราง 9 ต่อไปนี้

ตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกัน

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
1. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	25.704	8.568	14.876**
	ภายในกลุ่ม	896	516.073	0.576	
	รวม	899	541.776		
2. การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	33.850	11.283	15.076**
	ภายในกลุ่ม	896	644.932	0.72	
	รวม	899	678.782		
3. การประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	114.684	38.228	46.646**
	ภายในกลุ่ม	896	734.308	0.820	
	รวม	899	848.992		
4. การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	ระหว่างกลุ่ม	3	14.702	4.901	8.541**
	ภายในกลุ่ม	896	514.141	0.578	
	รวม	899	528.843		
5. การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3	18.272	6.091	6.730**
	ภายในกลุ่ม	896	810.936	0.905	
	รวม	899	829.208		

ตาราง 9 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
6. การเรียนเพื่อรู้	ระหว่างกลุ่ม	3	38.923	12.974	29.748**
	ภายในกลุ่ม	896	390.773	0.436	
	รวม	899	429.696		
รวมทั้ง 6 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	28.378	9.459	27.593**
	ภายในกลุ่ม	896	307.164	0.343	
	รวม	899	335.542		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 9 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาเป็นรายด้านและทุกด้านรวม 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบต่อไป ด้วยวิธีของนิวแมนคูลส์ ดังตาราง 10-16 ต่อไปนี้

ตาราง 10 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

กลุ่มอายุ	$\bar{X}$	35 ปีขึ้นไป	28-34 ปี	21-27 ปี	14-20 ปี
		3.2420	3.7401	3.7901	3.7828
35 ปีขึ้นไป	3.2420	-	.4981*	.5481*	.5408*
28-34 ปี	3.7401		-	.0500	.0427
21-27 ปี	3.7901			-	.0073
14-20 ปี	3.7828				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 10 พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 35 ปีขึ้นไปกับ 14-20 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ 21-27 ปี และ 35 ปีขึ้นไปกับ 28-34 ปี

ตาราง 11 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการทำตามความคาดหวังของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

กลุ่มอายุ	$\bar{x}$	35 ปีขึ้นไป	28-34 ปี	21-27 ปี	14-20 ปี
		2.5180	3.0429	3.0831	3.1864
35 ปีขึ้นไป	2.5180	-	.5249*	.5651*	.6684*
28-34 ปี	3.0429		-	.0402	.1435
21-27 ปี	3.0831			-	.1033
14-20 ปี	3.1864				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 11 พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการทำตามความคาดหวังผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 35 ปีขึ้นไปกับ 14-20 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ 21-27 ปี และ 35 ปีขึ้นไปกับ 28-34 ปี

ตาราง 12 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

กลุ่มอายุ	$\bar{x}$	35 ปีขึ้นไป	14-20 ปี	28-34 ปี	21-27 ปี
		2.6120	3.3993	3.4181	3.8076
35 ปีขึ้นไป	2.6120	-	0.7873*	0.8061*	1.1956*
14-20 ปี	3.3993		-	0.0188	0.4083*
28-34 ปี	3.4181			-	0.3895*
21-27 ปี	3.8076				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา ด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 5 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 35 ปีขึ้นไปกับ 21-27 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ 28-34 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ 14-20 ปี 14-20 ปีกับ 21-27 ปี และ 28-34 ปีกับ 21-27 ปี

ตาราง 13 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

กลุ่มอายุ	$\bar{x}$	35 ปีขึ้นไป	28-34 ปี	21-27 ปี	14-20 ปี
		2.0420	2.1164	2.3157	2.3986
35 ปีขึ้นไป	2.0420	-	0.0744	0.2737*	0.3566*
28-34 ปี	2.1164		-	0.1993*	0.2822*
21-27 ปี	2.3157			-	0.0829
14-20 ปี	2.3986				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 13 พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 รวม 4 คู่ คือ 35 ปีขึ้นไปกับ 14-20 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ 21-27 ปี 28-34 ปีกับ 14-20 ปี และ 28-34 ปีกับ 21-27 ปี

ตาราง 14 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชนของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

กลุ่มอายุ	$\bar{x}$	35 ปีขึ้นไป	14-20 ปี	28-34 ปี	21-27 ปี
		2.8040	3.1276	3.1977	3.2814
35 ปีขึ้นไป	2.8040	-	0.3236*	0.3937*	0.4774*
14-20 ปี	3.1276		-	0.0701	0.1538
28-34 ปี	3.1977			-	0.0837
21-27 ปี	3.2814				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 14 พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ 35 ปีขึ้นไปกับ 21-27 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ 28-34 ปี และ 35 ปีขึ้นไปกับ 28-34 ปี และ 35 ปีขึ้นไปกับ 14-20 ปี

ตาราง 15 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการเรียนเพื่อรู้ของผู้เรียนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

กลุ่มอายุ	$\bar{x}$	35 ปีขึ้นไป	28-34 ปี	21-27 ปี	14-20 ปี
		3.6480	3.7672	4.0488	4.2409
35 ปีขึ้นไป	3.6480	-	0.1192	0.4008*	0.5929*
28-34 ปี	3.7672		-	0.2816*	.4737*
21-27 ปี	4.0488			-	.1921*
14-20 ปี	4.2409				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการเรียนเพื่อรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 5 คู่ คือ 35 ปีขึ้นไปกับ 14-20 35 ปีขึ้นไปกับ 21-27 ปี 28-34 ปีกับ 21-27 ปี และ 21-27 ปีกับ 14-20 ปี

ตาราง 16 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่รวม 6 ด้าน ของผู้เรียนภาษาที่มีระดับอายุแตกต่างกัน

กลุ่มอายุ	$\bar{X}$	35 ปีขึ้นไป	28-34 ปี	14-20 ปี	21-27 ปี
		2.8110	3.2137	3.3559	3.3878
35 ปีขึ้นไป	2.8110	-	0.4027*	0.5449*	0.5768*
28-34 ปี	3.2137		-	0.1428*	0.1741*
14-20 ปี	3.3559			-	0.0319
21-27 ปี	3.3878				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 พบว่า ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 5 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 35 ปีขึ้นไปกับ 21-27 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ14-20 ปี 35 ปีขึ้นไปกับ 28-34 ปี ผู้เรียนที่มีอายุ 28-34 ปีกับ 21-27 ปี และ28-34 ปีกับ 14-20 ปี

3.3 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอาชีพของผู้เรียน

การเปรียบเทียบครั้งนี้ได้แบ่งผู้เรียนภาษาออกเป็น 4 กลุ่ม ตามลักษณะของการประกอบอาชีพ คือ ธุรกิจ/บริการ รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน/นักศึกษา และอื่น ๆ การเปรียบเทียบในตอนนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ว่า "ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกันจะมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน แตกต่างกัน "การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงในตาราง 17 และ ตาราง 18 ซึ่งเป็นการเสนอค่าสถิติพื้นฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวนตามลำดับ

ตาราง 17 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน

ด้านของแรงจูงใจ	อาชีพ				
	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/นักศึกษา	อื่นๆ	เฉลี่ย
1.การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น					
N	383	119	352	46	900
$\bar{X}$	3.69	3.71	3.78	3.42	3.72
S	0.79	0.80	0.70	1.09	0.78

ตาราง 17 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	อาชีพ				
	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/นักศึกษา	อื่นๆ	เฉลี่ย
2.การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น					
N	383	119	352	46	900
$\bar{X}$	2.93	3.08	3.19	2.79	3.04
S	0.91	0.94	0.79	0.78	0.87
3.การประกอบอาชีพ					
N	383	119	352	46	900
$\bar{X}$	3.46	3.49	3.56	2.90	3.47
S	0.99	1.07	0.88	1.08	0.97
4.การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่					
N	383	119	352	46	900
$\bar{X}$	2.16	2.28	2.39	2.24	2.27
S	0.76	0.38	0.70	0.85	0.77
5.การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน					
N	383	119	352	46	900
$\bar{X}$	3.10	3.42	3.19	2.81	3.16
S	0.94	0.98	0.94	1.12	0.96

ตาราง 17 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	อาชีพ				
	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/ นักศึกษา	อื่นๆ	เฉลี่ย
6.การเรียนเพื่อรู้					
N	383	119	352	46	900
$\bar{X}$	3.34	3.92	4.21	4.10	4.01
S	0.71	0.68	0.59	0.89	0.69
รวม 6 ด้าน					
N	3.83	119	352	46	900
$\bar{X}$	3.20	3.71	3.39	3.04	3.28
S	0.61	0.80	0.54	0.73	0.61

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และมีค่าเฉลี่ยรายด้านตั้งแต่ 2.07-4.01 โดยด้านการเรียนเพื่อรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด และเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน จะมีความคิดเห็นแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้นำเอาค่าเฉลี่ยนี้ไปทดสอบหานัยสำคัญด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังตาราง 18 ต่อไปนี้

ตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของระดับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
1.การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	5.808	1.936	3.236*
	ภายในกลุ่ม	896	535.969	0.598	
	รวม	899	541.776		
2.การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	15.023	5.008	6.760**
	ภายในกลุ่ม	896	663.759	0.741	
	รวม	899	678.782		
3.การประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	17.711	5.904	6.363*
	ภายในกลุ่ม	896	831.281	0.928	
	รวม	899	848.992		
4.การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	ระหว่างกลุ่ม	3	9.964	3.321	5.736**
	ภายในกลุ่ม	896	518.879	0.579	
	รวม	899	528.843		
5.การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3	15.278	5.093	5.606**
	ภายในกลุ่ม	896	813.930	0.908	
	รวม	899	829.208		

ตาราง 18 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	ss	ms	F
6.การเรียนเพื่อรู้	ระหว่างกลุ่ม	3	26.232	8.744	19.418**
	ภายในกลุ่ม	896	403.464	0.450	
	รวม	899	429.696		
รวม 6 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	9.362	3.121	8.573**
	ภายในกลุ่ม	896	326.180	0.364	
	รวม	899	335.542		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 18 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาทุกด้านและรวม 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และที่ระดับ .05 และเพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบต่อไป ดังตาราง 19-25 ต่อไปนี้

ตาราง 19 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน

กลุ่มอาชีพ	$\bar{X}$	อื่นๆ	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/นักศึกษา
		3.4217	3.6940	3.7076	3.7841
อื่นๆ	3.4217	-	0.2723*	0.2859*	0.3624*
ธุรกิจ/ บริการ	3.6940		-	0.0136	0.0901
รับราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	3.7076			-	0.0765
นักเรียน/นักศึกษา	3.7841				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 พบว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ ผู้ที่มีอาชีพอื่น ๆ กับนักเรียน/นักศึกษา อาชีพอื่น ๆ กับรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพอื่น ๆ กับธุรกิจ/บริการ

ตาราง 20 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการทำตามความคาดหวังของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน

กลุ่มอาชีพ	$\bar{X}$	อื่นๆ	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/นักศึกษา
		2.7913	2.9332	3.0773	3.1875
อื่นๆ	2.7913	-	0.1419	0.2860	0.3962*
ธุรกิจ/บริการ	2.9332		-	0.1441	0.2543*
รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.0773			-	0.1102
นักเรียน/นักศึกษา	3.1875				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 พบว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการทำตามความคาดหวังผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 2 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ กับนักเรียน/นักศึกษา อาชีพธุรกิจ/บริการกับนักเรียน/นักศึกษา

ตาราง 21 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน

กลุ่มอาชีพ	$\bar{X}$	อื่นๆ	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/นักศึกษา
		2.9000	3.4564	3.4891	3.5568
อื่นๆ	2.9000	-	0.5564*	0.5891*	0.6568*
ธุรกิจ/บริการ	3.4564		-	0.0327	0.1004
รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.4891			-	0.0677
นักเรียน/นักศึกษา	3.5568				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 พบว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ กับนักเรียน/นักศึกษา อาชีพอื่น ๆ กับรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพอื่น ๆ กับธุรกิจ/บริการ

ตาราง 22 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน

กลุ่มอาชีพ	$\bar{X}$	อื่น ๆ	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/ นักศึกษา
		2.2391	2.1608	2.2824	2.3932
อื่น ๆ	2.1608	0.0783	-	0.1216	0.2324*
ธุรกิจ/บริการ	2.2391	-	-	0.0433	0.1541
รับราชการ/พนักงาน รัฐวิสาหกิจ	2.2824			-	0.1108
นักเรียน/นักศึกษา	2.3932				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 22 พบว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพธุรกิจ/บริการกับนักเรียน/นักศึกษา มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 23 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน ของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน

กลุ่มอาชีพ	$\bar{X}$	อื่น ๆ	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/ นักศึกษา
		2.8130	3.0997	3.1943	3.4185
อื่น ๆ	2.8130	-	0.2867	0.3813*	0.6055*
ธุรกิจ/บริการ	3.0997		-	0.0946	0.3188*
รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.1943			-	0.2242*
นักเรียน/นักศึกษา	3.4185				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 พบว่าผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 รวม 4 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ กับนักเรียน/นักศึกษา อื่น ๆ กับรับราชการ ธุรกิจ/บริการกับนักเรียน/นักศึกษา และรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจกับนักเรียน/นักศึกษา

ตาราง 24 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการเรียนเพื่อรู้ของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน

กลุ่มอาชีพ	$\bar{X}$	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	อื่นๆ	นักเรียน/นักศึกษา
		3.8407	3.9193	4.1043	4.2085
ธุรกิจ/บริการ	3.8407	-	0.0786	0.2636*	0.3678*
รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.9193		-	0.1850	0.2892*
อื่น ๆ	4.1043			-	0.1042
นักเรียน/นักศึกษา	4.2085				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 24 พบว่าผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการเรียนเพื่อรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอาชีพธุรกิจ/บริการกับนักเรียนนักศึกษา อาชีพธุรกิจ/บริการกับอื่น ๆ อาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจกับนักเรียน/นักศึกษา

ตาราง 25 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่รวม 6 ด้าน ของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน

กลุ่มอาชีพ	$\bar{X}$	อื่นๆ	ธุรกิจ/บริการ	รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	นักเรียน/นักศึกษา
		3.0449	3.1975	3.3157	3.3874
อื่น ๆ	3.0449	-	0.1526	0.2708*	0.3425*
ธุรกิจ/บริการ	3.1975		-	0.1182	0.1899*
รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	3.3157			-	0.0717
นักเรียน/นักศึกษา	3.3874				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 25 พบว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ กับนักเรียน/นักศึกษา อาชีพอื่น ๆ กับรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ อาชีพธุรกิจ/บริการกับนักเรียน/นักศึกษา

3.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพื้นฐานการศึกษา

การเปรียบเทียบครั้งนี้ ได้แบ่งผู้เรียนออกเป็น 4 กลุ่ม ตามระดับพื้นฐานการศึกษา คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา และปริญญาตรี หรือสูงกว่า การเปรียบเทียบในตอนนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ว่า "ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน จะมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้านแตกต่างกัน" การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 26 และตาราง 27 ซึ่งเป็นการเสนอค่าสถิติพื้นฐานและการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามลำดับ

ตาราง 26 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน

ด้านของเหตุจูงใจ	พื้นฐานการศึกษา				
	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	เฉลี่ย
1. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น					
N	111	294	132	363	900
$\bar{X}$	3.69	3.70	3.74	3.74	3.72
S	0.80	0.77	0.80	0.76	0.78
2. การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น					
N	111	294	132	363	900
$\bar{X}$	3.13	3.06	3.05	3.01	3.04
S	0.80	0.85	0.88	0.90	0.87

ตาราง 26 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	พื้นฐานการศึกษา				
	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	เฉลี่ย
3. การประกอบอาชีพ					
N	111	294	132	363	900
$\bar{X}$	3.36	3.40	3.43	3.58	3.47
S	0.83	0.93	1.08	1.00	0.97
4. การหนีจากสภาพที่เป็นอยู่					
N	111	294	132	363	900
$\bar{X}$	2.48	2.34	2.29	2.14	2.27
S	0.78	0.72	0.77	0.78	0.77
5. การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน					
N	111	294	132	363	900
$\bar{X}$	3.22	3.16	3.23	3.12	3.16
S	0.92	0.97	0.93	0.99	0.96

ตาราง 26 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	พื้นฐานการศึกษา				
	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	เฉลี่ย
6. การเรียนเพื่อรู้					
N	111	294	132	363	900
$\bar{X}$	4.13	4.15	3.97	3.87	4.01
S	0.71	0.60	0.71	0.72	0.69
รวม 6 ด้าน					
N	111	294	132	363	900
$\bar{X}$	3.34	3.30	3.28	3.24	3.28
S	0.59	0.59	0.65	0.62	0.61

จากตาราง 26 ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และมีค่าเฉลี่ยรายด้านตั้งแต่ 2.27-4.01 โดยด้านการเรียนเพื่อรู้ มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด และเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน จะมีความคิดเห็นแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้นำเอาค่าเฉลี่ยนี้ไปทดสอบหานัยสำคัญ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังตาราง 27 ต่อไปนี้

ตาราง 27 การวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
1. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	0.387	0.129	0.213
	ภายในกลุ่ม	896	541.390	0.604	
	รวม	899	541.776		
2. การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	3	1.336	0.445	0.589
	ภายในกลุ่ม	896	677.646	0.756	
	รวม	899	678.782		
3. การประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	7.258	2.419	2.575*
	ภายในกลุ่ม	896	841.734	0.939	
	รวม	899	848.992		
4. การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	ระหว่างกลุ่ม	3	12.353	4.118	7.143**
	ภายในกลุ่ม	896	516.493	0.576	
	รวม	899	528.843		
5. การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.765	0.588	0.637
	ภายในกลุ่ม	896	827.443	0.923	
	รวม	899	829.208		

ตาราง 27 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
6. การเรียนเพื่อรู้	ระหว่างกลุ่ม	3	14.633	4.878	10.529**
	ภายในกลุ่ม	896	415.063	0.463	
	รวม	899	429.696		
รวม 6 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.962	0.321	0.859
	ภายในกลุ่ม	896	334.580	0.373	
	รวม	899	335.542		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่าผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกันทั้ง 4 กลุ่ม มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2 ด้าน และมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีก 1 ด้าน และเพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยได้นำด้านที่มีนัยสำคัญไปทดสอบต่อไป ดังตาราง 28-30 ต่อไปนี้

ตาราง 28 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน

กลุ่มพื้นฐานการศึกษา	$\bar{X}$	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา	ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
		3.3568	3.4034	3.4258	3.5785
ประถมศึกษา	3.3568	-	0.0466	0.0690	0.2217
มัธยมศึกษา	3.4034		-	0.0224	0.1751*
ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	3.4258			-	0.1527
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	3.5758				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 28 พบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาในระดับมัธยมศึกษากับปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการประกอบอาชีพแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ตาราง 29 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน

กลุ่มพื้นฐานการศึกษา	$\bar{X}$	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	มัธยมศึกษา	ประถมศึกษา
		2.1433	2.2939	2.3415	2.4811
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	2.1433	-	0.1506	0.1982*	0.3378*
ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	2.2939		-	0.0476	0.1872
มัธยมศึกษา	2.3415			-	0.1396
ประถมศึกษา	2.4811				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

จากตาราง 29 พบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 2 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่ากับประถมศึกษา และปริญญาตรีหรือสูงกว่ากับมัธยมศึกษา

ตาราง 30 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการเรียนเพื่อรู้ของผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาแตกต่างกัน

กลุ่มพื้นฐานการศึกษา	$\bar{X}$	ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	ประถมศึกษา	มัธยมศึกษา
		3.8700	3.9727	4.1279	4.1503
ปริญญาตรีหรือสูงกว่า	3.8700	-	0.1027	0.2579*	0.2803*
ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา	3.9727		-	0.1552	0.1776*
ประถมศึกษา	4.1279			-	0.0224
มัธยมศึกษา	4.1503				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 พบว่า ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการเรียนเพื่อรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวม 3 คู่ คือ ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่ากับมัธยมศึกษา ปริญญาตรีหรือสูงกว่ากับประถมศึกษา และประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญากับมัธยมศึกษา

3.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาของผู้เรียน

การเปรียบเทียบครั้งนี้ได้แบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ตามภาษาที่เรียนคือ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาฝรั่งเศส การเปรียบเทียบในตอนนี้เป็นการทดสอบสมมติฐานที่ว่า "ผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน จะมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้านแตกต่างกัน" การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 31 และตาราง 32 ซึ่งเป็นการเสนอค่าสถิติพื้นฐานและการวิเคราะห์ความแปรปรวนตามลำดับ

ตาราง 31 ค่าสถิติพื้นฐานของความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน

ด้านของเหตุจูงใจ	ภาษาที่เรียน			
	ภาษาอังกฤษ	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาฝรั่งเศส	เฉลี่ย
1. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น				
N	752	112	36	900
$\bar{X}$	3.75	3.54	3.58	3.72
S	0.77	0.78	0.32	0.78
2. การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น				
N	752	112	36	900
$\bar{X}$	3.07	2.90	2.96	3.04
S	0.85	0.99	0.72	0.57

ตาราง 31 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	ภาษาที่เรียน			
	ภาษาอังกฤษ	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาฝรั่งเศส	เฉลี่ย
3. การประกอบอาชีพ				
N	752	112	36	900
$\bar{X}$	3.51	3.23	3.36	3.47
S	0.94	1.20	0.78	0.97
4. การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่				
N	752	112	36	900
$\bar{X}$	2.28	2.19	2.32	2.27
S	0.77	0.80	0.67	0.77
5. การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน				
N	752	112	36	900
$\bar{X}$	3.21	2.88	3.03	3.16
S	0.94	1.03	0.98	0.96
6. การเรียนเพื่อรู้				
N	752	112	36	900
$\bar{X}$	4.03	3.87	4.03	4.01
S	0.67	0.84	0.68	0.69

ตาราง 31 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	ภาษาที่เรียน			
	ภาษาอังกฤษ	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาฝรั่งเศส	เฉลี่ย
รวม 6 ด้าน				
N	752	112	36	900
$\bar{X}$	3.31	3.10	3.21	3.28
S	0.59	0.74	0.52	0.61

จากตาราง 31 ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.28 และมีค่าเฉลี่ยรายด้านตั้งแต่ 2.27-4.01 โดยด้านการเรียนเพื่อรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด และเพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยได้นำเอาค่าเฉลี่ยนี้ไปทดสอบหานัยสำคัญ ด้วยการวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังตาราง 32 ต่อไปนี้

ตาราง 32 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
1. การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	2	5.152	2.576	4.306**
	ภายในกลุ่ม	897	536.625	0.598	
	รวม	899	541.776		
2. การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น	ระหว่างกลุ่ม	2	2.942	1.471	1.952
	ภายในกลุ่ม	897	675.841	0.753	
	รวม	899	678.782		
3. การประกอบอาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	2	8.522	4.261	4.547**
	ภายในกลุ่ม	897	840.470	0.934	
	รวม	899			
4. การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่	ระหว่างกลุ่ม	2	0.855	0.427	0.726
	ภายในกลุ่ม	897	527.988	0.589	
	รวม	899	528.843		
5. การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน	ระหว่างกลุ่ม	2	11.149	5.757	6.113**
	ภายในกลุ่ม	897	813.059	0.912	
	รวม	899	829.208		

ตาราง 32 (ต่อ)

ด้านของเหตุจูงใจ	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
6. การเรียนเพื่อรู้	ระหว่างกลุ่ม	2	2.403	1.201	2.522
	ภายในกลุ่ม	897	427.293	0.476	
	รวม	899	429.696		
รวม 6 ด้าน	ระหว่างกลุ่ม	2	4.315	2.158	5.843**
	ภายในกลุ่ม	897	331.227	0.369	
	รวม	899	335.542		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 32 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนภาษาต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 รวม 3 ด้าน คือ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ด้านการประกอบอาชีพ และด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน ที่เหลืออีก 3 ด้าน คือ ด้านการทำตามความคาดหวังผู้อื่น ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ และด้านการเรียนเพื่อรู้ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเพื่อให้ทราบความแตกต่างเป็นรายคู่ ผู้วิจัยจึงได้นำด้านที่มีนัยสำคัญไปทดสอบต่อไปดังตาราง 33-36 ดังต่อไปนี้

ตาราง 33 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่รวมทั้ง 6 ด้าน ของผู้เรียนที่เลือกเรียนภาษาต่างกัน

กลุ่มภาษา	$\bar{x}$	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาฝรั่งเศส	ภาษาอังกฤษ
		3.1027	3.2139	3.3091
ภาษาญี่ปุ่น	3.1027	-	0.1112	0.2064*
ภาษาฝรั่งเศส	3.2139		-	0.0952
ภาษาอังกฤษ	3.3091			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 33 พบว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นกับภาษาอังกฤษ มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวม 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 34 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นของผู้เรียนที่เรียนภาษาต่างกัน

กลุ่มภาษา	$\bar{X}$	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาฝรั่งเศส	ภาษาอังกฤษ
		3.5375	3.5778	3.7505
ภาษาญี่ปุน	3.5375	-	0.0403	0.213 *
ภาษาฝรั่งเศส	3.5778		-	0.1727
ภาษาอังกฤษ	3.7505			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 34 พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุนกับภาษาอังกฤษมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 35 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการประกอบอาชีพของผู้เรียนที่เรียนภาษาแตกต่างกัน

กลุ่มภาษา	$\bar{X}$	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาฝรั่งเศส	ภาษาอังกฤษ
		3.2268	3.3556	3.5136
ภาษาญี่ปุ่น	3.2268	-	0.1288	0.2868*
ภาษาฝรั่งเศส	3.3556		-	0.1580
ภาษาอังกฤษ	3.5136			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 35 พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นกับภาษาอังกฤษ มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการประกอบอาชีพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 36 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรายคู่ในด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชนของผู้เรียนที่เรียนภาษาแตกต่างกัน

กลุ่มภาษา	$\bar{X}$	ภาษาญี่ปุ่น	ภาษาฝรั่งเศส	ภาษาอังกฤษ
		2.8839	3.0333	3.2122
ภาษาญี่ปุ่น	2.8839	-	0.1494	0.3283*
ภาษาฝรั่งเศส	3.0333		-	0.1789
ภาษาอังกฤษ	3.2122			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 36 พบว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นกับภาษาอังกฤษ มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอนภาษา

การสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เรียนที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ได้แบ่งการถามออกเป็น 2 ส่วน คือ ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอนซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า กับความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหา และข้อเสนอแนะซึ่งเป็นคำถามปลายเปิด ในการนำเสนอข้อมูลได้แยกเป็น 2 ตอน ตามลักษณะของคำถามดังกล่าวแล้ว ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน

คำถามที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ชนิด 5 ระดับ มีทั้งหมด 10 ข้อ ซึ่งถามความคิดเห็นของผู้เรียน เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาของโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนโดยทั่ว ๆ ไป การนำเสนอข้อมูลได้นำเสนอในรูปของค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคำถามแต่ละข้อ และค่าเฉลี่ยรวมทั้ง 10 ข้อ เพื่อให้เกิดความชัดเจนจึงได้จำแนกระดับความคิดเห็นออกเป็น 3 ระดับ เช่นเดียวกับที่นำเสนอในตอนที่ 2 คือ

1.00-2.33 หมายถึง ผู้เรียนเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับน้อย

2.34-3.66 หมายถึง ผู้เรียนเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับปานกลาง

3.67-5.00 หมายถึง ผู้เรียนเห็นว่ามีความเหมาะสมในระดับมาก

เพื่อให้เห็นชัดเจนอีกเช่นกัน จึงได้นำค่าเฉลี่ยเสนอเป็นแผนภูมิรวมลงไปในตารางด้วย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงในตาราง 37 ต่อไปนี้

ตาราง 37 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับความเหมาะสมในการจัดการเรียนการสอนภาษา ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนโดยทั่วไป

ข้อ	ความคิดเห็น	$\bar{X}$	S	แสดงค่าเฉลี่ยของแต่ละข้อ
				น้อย ปานกลาง มาก
				1.00 2.33 3.66 5.00
1.	ความยากง่ายของเนื้อหาที่เรียน	3.89	0.92	
2.	วิธีสอนของอาจารย์	4.07	0.91	
3.	ความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอน	4.37	0.79	
4.	สภาพการจัดชั้นเรียน	3.85	0.95	
5.	บรรยากาศในชั้นเรียน	3.92	0.92	
6.	อุปกรณ์การสอน	3.68	0.97	
7.	การประเมินผลการเรียน	3.50	0.92	
8.	ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน	4.06	0.84	
9.	ค่านิยมการเรียน	3.42	1.08	
10.	โอกาสที่จะนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและชีวิตประจำวัน	4.19	0.85	
	รวม	3.89	0.62	

จากตาราง 37 พบว่า ผู้เรียนภาษามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนทั้งหมด 10 ข้อ พบว่าส่วนมากอยู่ในระดับมาก 7 ข้อ และระดับปานกลาง 3 ข้อ รายละเอียดดังนี้

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก 7 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

- ความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X}$ = 4.37)
- โอกาสที่จะนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและชีวิตประจำวัน ($\bar{X}$ = 4.19)
- วิธีสอนของอาจารย์ ($\bar{X}$ = 4.07)
- ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน ($\bar{X}$ = 4.06)
- บรรยากาศในชั้นเรียน ($\bar{X}$ = 3.92)
- ความยากง่ายของเนื้อหาที่เรียน ($\bar{X}$ = 3.89)
- สภาพการจัดชั้นเรียน ($\bar{X}$ = 3.85)

ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง 3 ข้อ เรียงตามลำดับ ดังนี้

- อุปกรณ์การสอน ($\bar{X}$ = 3.68)
- การประเมินผลการเรียน ($\bar{X}$ = 3.50)
- ค่านิยมการเรียน ($\bar{X}$ = 3.42)

4.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาและข้อเสนอแนะ

สำหรับความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากผู้เรียนซึ่งเป็นคำตอบแบบเสรีจากคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนนั้น ได้นำเสนอเรียงตามลำดับความถี่จากมากไปน้อยโดยแยกเป็น 2 ตาราง กล่าวคือ ในตาราง 38 เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาและตาราง 39 เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับข้อเสนอแนะของผู้เรียน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 38 ความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน

ลำดับที่	ข้อคิดเห็น	ความถี่	ร้อยละ
1.	หลักสูตรไม่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน	92	24.15
2.	ครูขาดทักษะในการสอน	60	15.75
3.	ไม่มีการฝึกภาคปฏิบัติและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ	55	14.44
4.	ขนาดห้องเรียนไม่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน	49	12.86
5.	ค่าธรรมเนียมการเรียนสูง	35	9.19
6.	สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม (แอร์เย็นเกินไป มีเสียงรบกวน)	25	6.56
7.	ระยะเวลาเรียนไม่เหมาะสมกับหลักสูตร	21	5.51
8.	ครูขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่	18	4.72
9.	ไม่มีการวัดและประเมินผล	16	4.20
10.	บรรยากาศในการเรียนการสอนไม่เป็นประชาธิปไตย	6	1.58
11.	ไม่มีครูต่างชาติสอน	2	0.52
12.	โรงเรียนโฆษณาเกินความจริง	2	0.52
	รวมจำนวนข้อคิดเห็น	381	100.00

จากตาราง 38 ผู้เรียนได้ให้ความคิดเห็นที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนไว้ทั้งหมด 12 ข้อ ความคิดเห็นที่มีความถี่มากที่สุดได้แก่เรื่องหลักสูตรไม่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน รองลงมาได้แก่ ครูขาดทักษะในการสอน ไม่มีการฝึกภาคปฏิบัติและอุปกรณ์ไม่เพียงพอ และขนาดห้องเรียนไม่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน

ตาราง 39 ข้อเสนอแนะของผู้เรียนเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน สอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่	ร้อยละ
1.	ควรมีการฝึกภาคปฏิบัติและจัดอุปกรณ์การเรียนให้เพียงพอ	73	21.79
2.	จัดเนื้อหาวิชาให้มีความยากง่ายเหมาะสมกับความรู้ของผู้เรียน	37	11.04
3.	ควรปรับค่าธรรมเนียมการเรียนให้ลดลง	37	11.04
4.	จัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน	33	9.85
5.	จัดกิจกรรมเสริมบทเรียน	24	7.16
6.	ครูควรใช้เทคนิคในการสอนที่หลากหลาย	21	6.27
7.	ควรเพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้น	19	5.67
8.	จัดให้มีบริการสวัสดิการมากขึ้น	16	4.78
9.	จัดให้มีการประเมินผล	16	4.78
10.	เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม	16	4.78
11.	จัดสภาพห้องเรียนให้น่าเรียน	16	4.78
12.	ครูควรให้ความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง	15	4.48
13.	ควรหาครูชาวต่างประเทศมาสอน	12	3.58
	รวมจำนวนข้อคิดเห็น	335	100.00

จากตาราง 39 ผู้เรียนได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ไว้ทั้งหมด 13 ข้อ ข้อเสนอแนะที่มีความถี่สูงสุด คือ ควรมีการฝึกภาคปฏิบัติและจัดอุปกรณ์การเรียนการสอนให้เพียงพอ รองลงมาคือจัดเนื้อหาวิชาให้มีความยากง่ายเหมาะสมกับความรู้ของผู้เรียน ควรปรับค่าธรรมเนียมการเรียนให้ลดลง จัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนภาคเอกชน เป็นกิจกรรมการศึกษานอกระบบประเภทหนึ่งที่ได้รับความสนใจอย่างสูงจากประชาชนทั่วไป จะเห็นว่าในปีการศึกษา 2534 คิดเฉพาะในกรุงเทพมหานคร มีโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศถึง 87 โรง มีผู้ลงทะเบียนมากกว่า 100,000 คน ภาษาที่มีผู้เรียนมากที่สุดเรียงตามลำดับคือ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น และภาษาฝรั่งเศส นอกนั้นเป็นภาษาอื่น ๆ

เมื่อพิจารณาทั้งด้านจำนวนโรงเรียน และจำนวนผู้เรียน จะเห็นว่ามีอัตราการขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็วและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งเริ่มขยายออกไปตามจังหวัดต่างๆอย่างรวดเร็ว ทั้งนี้เพราะภาษาต่างประเทศได้มามีบทบาทสำคัญในการประกอบอาชีพสมัยใหม่ และในการติดต่อสื่อสารอย่างกว้างขวางในสังคมปัจจุบัน

ด้วยเหตุที่การสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนภาคเอกชน เป็นการศึกษานอกระบบที่อยู่ในความสนใจของประชาชนเป็นจำนวนมาก จึงสมควรให้ความสนใจที่จะหยิบยกเรื่องนี้ขึ้นมาศึกษาวิจัย เพื่อให้ได้ข้อมูลพื้นฐานและค้นหาแนวทางที่จะพัฒนาการเรียนการสอนด้านนี้ให้มีประสิทธิภาพ และสอดคล้องกับความต้องการในการพัฒนากำลังคนของประเทศต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาที่ตัวผู้เรียน โดยแบ่งประเด็นในการศึกษาออกเป็น 4 ประเด็น คือ

1. เพื่อศึกษาข้อมูลพื้นฐานด้านคุณลักษณะส่วนตัวของผู้เรียน

2. เพื่อศึกษาเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน

3. เพื่อเปรียบเทียบเหตุจูงใจในการเข้าเรียนระหว่างผู้เรียนกลุ่มต่าง ๆ

4. เพื่อประมวลความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของผู้เรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านพื้นที่ การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งครอบคลุมเขตการปกครองทั้ง 36 เขต แต่ในช่วงที่ทำการวิจัยมีโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนตั้งอยู่ใน 20 เขต เท่านั้น อีก 16 เขต ยังไม่มี

2. ขอบเขตด้านเวลา การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนกรกฎาคม 2535 ดังนั้น ข้อมูลและความคิดเห็นที่นำเสนอจึงเป็นข้อมูลและความคิดเห็นของผู้เรียนในช่วงเดือนกรกฎาคม 2535

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมายของการวิจัย ได้แก่ ผู้ที่ลงทะเบียนเรียนภาษาต่างประเทศ 3 ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่นและภาษาฝรั่งเศส ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยถือสถิติหลังสุดที่มี คือ สถิติในปีการศึกษา 2534 มีโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ 87 โรง และมีผู้ลงทะเบียนเรียนทั้งสิ้น 102,002 คน แบ่งเป็นเรียนภาษาอังกฤษ 85,201 คน ภาษาญี่ปุ่น 12,755 คน และภาษาฝรั่งเศส 4,046 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้การสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Mulistage Random Sampling) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 900 คน เมื่อแบ่งตามสัดส่วนเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษ 752 คน ภาษาญี่ปุ่น 112 คน และภาษาฝรั่งเศส 36 คน

ตัวแปรสำหรับการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่คุณลักษณะของผู้เรียน มีดังนี้

1) เพศ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เพศชาย และเพศหญิง

2) อายุ แบ่งเป็น 4 ระดับ คือ 14 - 20 ปี, 21 - 27 ปี, 28 - 34 ปี และ 35 ปีขึ้นไป

3) อาชีพ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ธุรกิจ/บริการ, รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ, นักเรียน/นักศึกษา และอื่น ๆ

4) พื้นฐานการศึกษา แบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ประถมศึกษา, มัธยมศึกษา, ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา และปริญญาตรีหรือสูงกว่า

5) ภาษาที่เรียน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ ภาษาอังกฤษ, ภาษาญี่ปุ่น และภาษาฝรั่งเศส

2. ตัวแปรตาม ได้แก่ เหตุจูงใจในการเข้าเรียน แบ่งเป็น 6 ด้าน คือ

1) ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น

2) ด้านการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น

3) ด้านการประกอบอาชีพ

4) ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่

5) ด้านการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน

6) ด้านการเรียนเพื่อรู้

สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ต้องการตรวจสอบสมมติฐานที่ว่า "เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนจะแตกต่างกันไปตาม เพศ, อายุ, อาชีพ, พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เรียน"

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ (1) ข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียนเป็นคำถามแบบเลือกตอบ มี 5 ข้อ (2) เหตุจูงใจในการเข้าเรียนเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า แบ่งคำถามเป็น 6 ด้าน มีข้อคำถามรวม 30 ข้อ (3) ความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศเป็นมาตราส่วนประมาณค่ามี 10 ข้อ และ (4) ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อให้ผู้ตอบแสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ได้นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นไปทดลองหาคุณภาพกับผู้เรียน 60 คน แล้วคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - coefficient) เฉพาะแบบสอบถามในตอนที่ 2 ได้ค่าความเชื่อมั่นเฉลี่ยทั้ง 6 ด้าน เท่ากับ 0.870

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามไปให้ผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบด้วยตนเองโดยนัดวัน เวลา กับทางโรงเรียนไว้ล่วงหน้า ได้แบบสอบถามครบทั้ง 900 ฉบับ ตามที่ต้องการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบ ทำการวิเคราะห์โดยการแจงนับความถี่แล้วคำนวณค่าร้อยละ

2. ข้อมูลที่เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ทำการวิเคราะห์โดยคำนวณค่าสถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่ม โดยใช้ t-test และ F-test แล้วแต่กรณี

3. ข้อมูลที่เป็นคำถามปลายเปิด ทำการวิเคราะห์โดยการจำแนกคำตอบออกตามเนื้อหา แล้วทำการแจกแจงความถี่ และคำนวณค่าร้อยละ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียน

จากกลุ่มตัวอย่าง 900 คน จำแนกได้ดังนี้ คือ เพศชายมีร้อยละ 34.78 และเพศหญิงมีร้อยละ 65.22 ด้านอายุเรียงตามลำดับ ดังนี้ คือ 21 - 27 ปี มีร้อยละ 38.22, 14-20 ปี มีร้อยละ 31.00, 28-34 ปี มีร้อยละ 19.67 และ 35 ปีขึ้นไปมีร้อยละ 11.11 ด้านอาชีพของผู้เรียน พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีอาชีพธุรกิจ/บริการ คิดเป็นร้อยละ 42.56, รองลงมาเป็นนักเรียน/นักศึกษา มีร้อยละ 39.11, รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ มีร้อยละ 13.22, ที่เหลือเป็นอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ แม่บ้าน และผู้ที่ว่างงานมีร้อยละ 5.11 ด้านพื้นฐานการศึกษา พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีพื้นฐานการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า มีร้อยละ 40.33, รองลงมา ได้แก่มัธยมศึกษา มีร้อยละ 32.67, ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา มีร้อยละ 14.67 และประถมศึกษา มีร้อยละ 12.33 สำหรับภาษาที่เรียนส่วนมากเรียนภาษาอังกฤษ มีร้อยละ 83.56, เรียนภาษาญี่ปุ่น มีร้อยละ 12.44 และเรียนภาษาฝรั่งเศส มีร้อยละ 4.00

2. <u>เหตุจูงใจในการเข้าเรียน</u>

1. ค่าเฉลี่ยของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนรวมทุกด้าน เท่ากับ 3.28 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ การเรียนเพื่อรู้ ($\bar{x}$ = 4.01) และการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ($\bar{x}$ = 3.72) ค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระดับปานกลาง มี 3 ด้าน คือ การประกอบอาชีพ ($\bar{x}$ = 3.47) การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน ($\bar{x}$ = 3.16) และการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ($\bar{x}$ = 3.04) และค่าเฉลี่ยที่อยู่ในระดับน้อย มีเพียงด้านเดียวคือ การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ ($\bar{x}$ = 2.27)

2. เมื่อพิจารณาเหตุจูงใจในการเข้าเรียนเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากมี 10 ข้อ เรียงตามลำดับดังนี้ คือ ต้องการพัฒนาตนเอง ต้องการความรู้ด้านภาษา ชอบและสนใจ เพื่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ เป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้น นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ต้องการให้เป็นที่ยอมรับของสังคม วิชาที่เรียนเป็นที่นิยมของตลาดแรงงาน และเพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม

3. <u>การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม</u> สรุปได้ดังนี้

1. ผู้เรียนที่มีเพศต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาเป็นรายด้านและรวมทั้ง 6 ด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาเป็นรายด้านและรวมทั้ง 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีอายุน้อย คือ ช่วงอายุ 14-20 ปี 21-27 ปี และ 28-34 ปี มีค่าเฉลี่ยของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาเป็นรายด้าน และรวมทั้ง 6 ด้านสูงกว่าผู้เรียนที่มีอายุมาก คือ มีอายุ 35 ปีขึ้นไป

3. ผู้เรียนที่ประกอบอาชีพต่างกันมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา รวมทั้ง 6 ด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีอาชีพธุรกิจ/บริการ รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ นักเรียน/นักศึกษา มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาโดยส่วนรวมทั้ง 6 ด้าน สูงกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เรียนใน 3 กลุ่มอาชีพ คือ ธุรกิจ/บริการ รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจและนักเรียน/นักศึกษา มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาสูงกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ ใน 4 ด้าน คือ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น การประกอบอาชีพ และการนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน

4. ผู้เรียนที่มีพื้นฐานการศึกษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวมทุกด้านแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงคือ ปริญญาตรีหรือสูงกว่า ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา และมัธยมศึกษา มีเหตุจูงใจในการเรียนภาษาสูงกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำคือ ระดับประถมศึกษาเพียงด้านเดียว คือ ด้านการประกอบอาชีพ ในทางตรงข้ามพบว่า ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำ คือ ประถมศึกษา มัธยมศึกษา และประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาใน 2 ด้าน คือ ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ และการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาสูงคือ ระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า

5. ผู้เรียนที่เลือกเรียนภาษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษารวมทั้ง 6 ด้านแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้เรียนที่เลือกเรียนภาษาอังกฤษ และภาษาฝรั่งเศส มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาสูงกว่าผู้ที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่น 3 ด้าน คือ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น การทำตามความคาดหวังผู้อื่น และการประกอบอาชีพ ที่เหลืออีก 3 ด้าน คือ ด้านการหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่ การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน และการเรียนเพื่อรู้ ปรากฏว่าผู้ที่เลือกเรียนภาษาฝรั่งเศส และภาษาอังกฤษ มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาสูงกว่าผู้ที่เลือกเรียนภาษาญี่ปุ่น

4. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เรียน

4.1 ความคิดเห็นโดยทั่วไป ความคิดเห็นของผู้เรียนเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนทั่วไปในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก นั่นคือ ผู้เรียนมีความพึงพอใจ เรียงตามลำดับดังนี้คือ ความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอน โอกาสที่จะนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพและชีวิตประจำวัน วิธีสอนของอาจารย์ ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ความยากง่ายของเนื้อหาที่เรียน สภาพการจัดชั้นเรียนและอุปกรณ์การสอน

4.2 ปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ปัญหาการเรียนการสอนตามทัศนะของผู้เรียน เสนอตามลำดับความถี่ของการตอบ มีดังนี้ คือ หลักสูตรไม่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ครูขาดทักษะในการสอน ไม่มีการฝึกภาคปฏิบัติ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ ขนาดห้องเรียนไม่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน ค่าธรรมเนียมการเรียนสูง สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม (แอร์เย็นเกินไป มีเสียงรบกวน) ระยะเวลาเรียนไม่เหมาะสมกับหลักสูตร ครูขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ไม่มีการวัดและประเมินผล บรรยากาศในการเรียนการสอนไม่เป็นประชาธิปไตย ไม่มีครูต่างชาติสอน และโรงเรียนโฆษณาเกินความจริง

4.3 ข้อเสนอแนะโดยทั่วไป ข้อเสนอแนะจากผู้เรียน เสนอตามความถี่ของการตอบได้แก่ ควรมีการฝึกภาคปฏิบัติและจัดอุปกรณ์การเรียนให้เพียงพอ จัดเนื้อหาวิชาให้มีความยากง่ายเหมาะสมกับความรู้ของผู้เรียน ควรปรับค่าธรรมเนียมการเรียนให้ลดลง จัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน จัดกิจกรรมเสริมบทเรียน ควรใช้เทคนิคในการสอนที่หลากหลาย ควรเพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้น จัดให้มีบริการสวัสดิการมากขึ้น จัดให้มีการประเมินผล เปิดโอกาสให้ผู้เรียนซักถาม จัดสภาพห้องเรียนให้น่าเรียน ครูควรให้ความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง และควรหาครูชาวต่างประเทศมาสอน

อภิปรายผล

ผลการวิจัยครั้งนี้ มีประเด็นสำคัญที่ผู้วิจัยนำมาอภิปราย ดังนี้

1. เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา

1.1 เหตุจูงใจในการเข้าเรียนเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับมาก 2 ด้าน คือ ด้านการเรียนเพื่อรู้ และ ด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ ปฐม นิคมานนท์(2528 : 321) ที่กล่าวว่า คนหนุ่มสาวเข้าเรียนเพราะต้องการด้านความรู้ และสอดคล้องกับ รัตนา พุ่มไพศาล (2521 : 33-34) ที่ได้สำรวจความต้องการในการเข้าเรียนในสถานศึกษาของผู้ใหญ่ ในประเทศสหรัฐ-อเมริกาพบว่า ผู้ใหญ่เข้าเรียนต่อเพื่อต้องการความรู้เรื่องทั่ว ๆ ไป และสอดคล้องกับฮูล (Houle. 1961 : 15-16) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจของผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ใหญ่มาเข้าเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกันคือ มาเรียนเพื่อต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ต้องการที่จะรู้หรือเพื่อหาความรู้ และต้องการเพิ่มพูนความรู้และทักษะด้านวิชาชีพ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ มอร์สเตน และสมาร์ท (Morstain & Smart.. 1974 : 83-39) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจที่ทำให้ผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาเข้าเรียนในสถานศึกษา พบว่า ผลการศึกษาของเขาสอดคล้องกับ โบเชียร์ (1971 : 3-26) คือ ผู้มีอายุน้อยมีแรงจูงใจในการเข้าเรียนด้านการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นสูง และเพศหญิงมาเรียนเพราะต้องการมีความรู้

1.2 เหตุจูงใจในการเข้าเรียนเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก คือ ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ ต้องการได้ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่เรียน ชอบและสนใจในภาษาที่เรียนเพื่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้น และเพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน จะเห็นว่าผู้เรียนมีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษา

เพื่อต้องการเพิ่มพูนความรู้ เพิ่มทักษะด้านอาชีพและเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของสถาบันการศึกษาผู้ใหญ่แห่งชาติ ของประเทศอังกฤษ (National Institute for Adult Education. 1970) ที่ได้สำรวจหาเหตุผลที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้าเรียนในสถานศึกษา พบว่า เหตุผลจูงใจด้านอาชีพเป็นเหตุผลจูงใจที่สำคัญที่สุด รองลงมา ได้แก่ เพื่อพัฒนาตนเอง เพื่อต้องการนำความรู้ไปปรับปรุงตนเองและครอบครัวให้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ ฮูล (Houle. 1961 : 15-16) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาพบว่าผู้ใหญ่มาเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกันคือ ต้องการเพิ่มพูนความรู้และทักษะด้านวิชาชีพโดยหวังที่จะนำความรู้ไปใช้กับหน้าที่การงานและชีวิตประจำวัน และมาเรียนเพราะมีใจรักเรียน และยังสอดคล้องกับ ณรงค์ เทียนส่ง (2526:24) ที่ได้ศึกษาเหตุผลที่ทำให้ผู้ใหญ่เข้ามาเรียนในสถานศึกษา พบว่า ผู้ใหญ่มีเหตุผลในการเข้าเรียนเพื่อต้องการเพิ่มทักษะในการประกอบอาชีพ เพื่อความก้าวหน้า ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และต้องการเรียนให้สูงขึ้น

2. <u>การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม</u>

2.1 <u>การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ</u>

ผู้เรียนที่มีเพศต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้เรียนที่เป็นเพศชาย และหญิง มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสภาพสังคมปัจจุบันให้ความสำคัญต่อการศึกษาต่อความเสมอภาคทางการศึกษาเท่าเทียมกันไม่ว่าเพศหญิง หรือเพศชาย และสอดคล้องกับการวิจัยของรังรอง ศรีทองดี (2535 : 253) และณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล (2534 : 126) ที่ศึกษาพบว่าผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่ที่มีเพศต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนไม่แตกต่างกัน

2.2 <u>การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอายุ</u>

ผู้เรียนที่มีระดับอายุต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 21-27 ปี มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาสูงกว่ากลุ่มอื่น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 21-27 ปี หรือคนหนุ่มสาวเป็นวัยที่ต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพ และด้านความรู้เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้น ประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่งหรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น (ปฐม นิคมานนท์. 2528 : 321) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของฮูล (Houle. 1961 : 15-16) ที่ได้ศึกษาแรงจูงใจในการเข้าเรียนของผู้ใหญ่ในสหรัฐอเมริกาพบว่าผู้ใหญ่เข้ามาเรียนด้วยแรงจูงใจที่ต่างกัน 3 ประการคือ

1) มาเรียนอย่างมีเป้าหมาย

2) มาเรียนเพื่อต้องการเข้าร่วมกิจกรรม

3) มาเรียนเพื่อต้องการที่จะรู้และหาความรู้

นั่นคือผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล (2534 : 126) ที่ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีอายุน้อย คือ ต่ำกว่า 18 ปี - 35 ปี มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีอายุมาก คือ มีอายุ 35 ปีขึ้นไป

2.3 <u>การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างอาชีพ</u>

ผู้เรียนที่ประกอบอาชีพต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้เรียนที่ประกอบอาชีพธุรกิจ/บริการ มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนที่ประกอบอาชีพธุรกิจ/บริการ ต้องการสร้างอนาคต ยกสถานภาพชีวิตของตนให้สูงขึ้น เพิ่มทักษะในการประกอบอาชีพ และเพื่อความก้าวหน้า ซึ่งสอดคล้องผลการสำรวจของสถาบันการศึกษาผู้ใหญ่แห่งชาติของประเทศอังกฤษ (National Institute for Adult Education. 1970) ที่

พบว่า ผู้ใหญ่ที่เข้ามาเรียนมีเหตุผลสำคัญคือ ต้องการพัฒนาตนเองทั้งด้านอาชีพ และความรู้เพื่อจะได้หางานง่ายขึ้น ประกอบอาชีพได้ดีขึ้น ได้รับการเลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

2.4 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างพื้นฐานการศึกษา

ผู้เรียนที่มีพื้นการศึกษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ นั่นคือผู้เรียนไม่ว่าระดับการศึกษาใดก็ตาม มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาเหมือนกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาได้รับการยอมรับให้เป็นปัจจัยพื้นฐาน อีกประการหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับปัจจัยด้านอาหาร ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม เมื่อทุกคนเห็นคุณค่าและความสำคัญของการศึกษาเช่นนี้ ทุกคนจึงต้องการและใฝ่หา (พจน์ สะเพียรชัย. 2526 : 8) หรือเพื่อหางานใหม่ หรือเพื่อยกระดับการศึกษา หรือเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพอใจซึ่งสอดคล้องผลงานวิจัยของ รัตนา พุ่มไพศาล (2521 : 31-34) ซึ่งได้สำรวจความต้องการในการเข้าเรียนในสถานศึกษาของผู้ใหญ่ในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ผู้ใหญ่เข้าเรียนต่อเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาพอใจ เพื่อหางานใหม่ เพื่อต้องการประกาศนียบัตรหรือวุฒิบัตร เพื่อต้องการยกระดับการศึกษา แต่ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับ ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล(2534 : 133) ที่ศึกษาพบว่าผู้เรียนที่มีวุฒิการศึกษาในระดับต้น มีเหตุจูงใจสูงกว่าผู้เรียนที่มีวุฒิการศึกษาในระดับสูง

2.5 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างภาษาที่เรียน

ผู้เรียนที่เลือกเรียนภาษาต่างกัน มีเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ กล่าวคือ ผู้เรียนเลือกเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาอื่น ๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้เรียนมีใจรัก ชอบ สนใจในภาษานั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของประมวล คิดคินสัน

(2520 : 10) สอดคล้องกับการวิจัยของ นิธิมา ตู้บันเทิง (2525 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาผู้เรียนที่มีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษพบว่า ความสนใจในการเข้าเรียนภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และนอกจากนี้ผู้เรียนยังคาดหวังว่าภาษาจะมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิต คือ สามารถหางานได้ง่ายขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัชรี เงินแก้ว (2534 : 58) ที่ศึกษาพบว่า ผู้เรียนเลือกเรียนภาษาต่างประเทศเพราะคาดหวังว่าจะมีประโยชน์ และมีโอกาสได้งานสูง

3. ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เรียน

3.1 ความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนการสอน ผู้เรียนภาษาส่วนมากมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนว่า ครูผู้สอนเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และมีเทคนิคการสอนที่หลากหลาย ทำให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ในการประกอบอาชีพและชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้สภาพการจัดห้องเรียนและบรรยากาศในระหว่างเรียนดึงดูดใจให้ผู้เรียนสนใจเรียนมากขึ้น ประกอบกับเนื้อหาของหลักสูตรเหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถของผู้เรียนในแต่ละระดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะโรงเรียนมีความจำเป็นที่จะต้องแข่งขันในเชิงธุรกิจ

3.2 ความคิดเห็นต่อสภาพปัญหา ผู้เรียนภาษาส่วนมากมีความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนว่า หลักสูตรไม่เหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน ครูขาดทักษะในการสอน ไม่มีการฝึกภาคปฏิบัติรวมทั้งอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ขนาดห้องเรียนไม่เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน และค่าธรรมเนียมการเรียนสูง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะพื้นฐานความรู้ของผู้เรียนแตกต่างกันมาก ครูผู้สอนไม่ได้จบทางการศึกษาโดยตรง จำนวนผู้เรียนในห้องเรียนมีมากเกินไป ทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถฝึกภาคปฏิบัติเป็น

รายบุคลได้ภายในเวลาที่จำกัด ขนาดห้องเรียนไม่ได้มาตรฐาน คับแคบ อุปกรณ์มีน้อย นอกจากนี้โรงเรียนต้องจ้างบุคลากรในอัตราสูง และยังมีค่าใช้จ่ายในการดำเนินกิจการด้านอื่น ๆ อีกมาก

อย่างไรก็ตาม สภาพปัญหาที่นำเสนอนี้ ได้นำเสนอตามจำนวนความถี่ของการตอบ ซึ่งไม่ได้หมายถึงความรุนแรงของปัญหา คำตอบดังกล่าวได้จากผู้เรียนบางคนเท่านั้น สำหรับผู้เรียนที่คิดว่าไม่มีปัญหาในเรื่องนั้นก็ไม่ได้แสดงความคิดเห็นลงไป อย่างไรก็ตามก็ถือว่าเป็นความคิดเห็นที่ทางโรงเรียน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และผู้เกี่ยวข้องควรได้รับฟัง และนำไปประกอบการพิจารณาเพื่อปรับปรุงให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.3 ข้อเสนอแนะของผู้เรียน ผู้เรียนได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนว่า ควรมีการฝึกภาคปฏิบัติให้มากขึ้น จัดอุปกรณ์การเรียนการสอนให้เพียงพอ จัดเนื้อหาวิชาให้มีความยากง่ายเหมาะสมกับความรู้ของผู้เรียน ปรับค่าธรรมเนียมการเรียนให้ลดลง จัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับจำนวนผู้เรียน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมระหว่างโรงเรียนและผู้เรียน รวมทั้งทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิผลยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเหล่านี้จัดว่าเป็นเสียงสะท้อนอย่างหนึ่งจากผู้เรียน เพื่อให้เป็นข้อมูลสำหรับโรงเรียนและผู้เกี่ยวข้องนำไปพิจารณาต่อไป

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะเพื่อการปฏิบัติ

1. จากการวิจัย พบว่าเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน คือ ต้องการพัฒนาตนเอง ต้องการความรู้ด้านภาษา ชอบและสนใจ เพื่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ เป็นพื้นฐานใน

การเรียนชั้นสูงขึ้น นำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ ต้องการให้เป็นที่ยอมรับของสังคม วิชาที่เรียนเป็นที่นิยมของตลาดแรงงาน และเพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ควรให้ความสนใจต่อการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชนสอนภาษาต่างประเทศมากขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะต้องเป็นการเปลี่ยนแปลงเพื่อให้โรงเรียนเอกชนสอนภาษาต่างประเทศมีคุณภาพ ประสิทธิภาพและเอื้อต่อการนำไปสู่การศึกษานานาชาติต่อไป

2. สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในฐานะที่มีหน้าที่กำกับ ดูแลการจัดการศึกษาภาคเอกชน โดยเฉพาะภาษาต่างประเทศจะต้องเอื้อต่อการดูแลส่งเสริมโรงเรียนให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำ ในด้านอาคารสถานที่ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ เครื่องมืออุปกรณ์ ตลอดจนความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ของบุคลากรของสถานศึกษาเอกชน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้รับบริการหรือผู้เรียน

3. จากการวิจัยครั้งนี้พบว่า โรงเรียนมีปัญหาในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้น โรงเรียนควรส่งบุคลากรของโรงเรียนทั้งระดับผู้บริหารและระดับผู้สอน โดยการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถในการบริหารการจัดการ การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางวิชาการ การสอน หรือการถ่ายทอดความรู้ การจัดสภาพแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนรู้ และการตอบสนองความต้องการเรียนรู้ของผู้เรียน

ข. <u>ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย</u>

การวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถตอบคำถามได้ทั้งหมด ยังมีแง่มุมอื่นที่น่าศึกษาอีก ดังนี้

1. ด้านเรื่องของการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยเกี่ยวกับเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียน ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน มีน้อยมาก จึงมีข้อเสนอแนะว่าควรมีการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ สาขาอื่น ๆ ในสถาบันการศึกษาภาครัฐบาล หรือวิจัยรูปแบบที่มีประสิทธิภาพของสถานศึกษาเอกชนนอกระบบรัฐ ที่จัดการศึกษาภาษาต่างประเทศ หรือวิเคราะห์องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ต่อเหตุจูงใจในการเข้าเรียนของโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน

2. ด้านวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้ใช้แบบสอบถาม ซึ่งไม่สามารถตรวจสอบได้ลึกซึ้ง หากมีการสังเกต และสัมภาษณ์ จะทำให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

กองส่งเสริมการศึกษานอกระบบ. คู่มือการดำเนินงานโรงเรียนเอกชนที่จัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2532.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. บันทึกประจำวัน. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์, 2532.

_____. ประวัติการจัดการศึกษาของโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพฯ : ดวงดีการพิมพ์, 2530.

_____ . สถิติการศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2530.

_____. สถิติการศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2531.

_____. สถิติการศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.

_____. สถิติการศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2533.

_____. สถิติการศึกษาเอกชน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

จงพิศ ศิริวัฒน์. "พฤติกรรมและแรงจูงใจ," วารสารบริหารธุรกิจ. 5(17) : เมษายน - มิถุนายน, 2523.

จุติมา ภิรมย์. ปัญหาการเรียนการสอนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพณิชยการ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523. อัดสำเนา.

เชียรศรี วิวิธสิริ. จิตวิทยาการเรียนรู้ของผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

ญาดา ธีระวิดาวี. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประกาศนียบัตร-วิชาการศึกษาชั้นสูงวิทยาลัยพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย, 2514. อัดสำเนา.

ณรงค์ เทียนส่ง. "เหตุที่ผู้ใหญ่ไปเรียนการศึกษาผู้ใหญ่," วารสารการศึกษานอกโรงเรียน. 113 : 20 - 15 : เมษายน - พฤษภาคม 2526.

ณัฐวุฒิ ธรรมกุลมงคล. องค์ประกอบด้านแรงจูงใจในการเข้าเรียนของนักศึกษาในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทการศึกษานอกระบบ ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพฯ! สถาบันวิจัยพฤติกรรม-ศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

ถวิล เกื้อกูลย์วงศ์. การจูงใจเพื่อผลงาน. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์, 2528.

ธรรมรส โชติกุญชร. มนุษยสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ! โอเดียนสโตร์, 2524.

นิธิมา ตู้บันเทิง. ความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพฯ กลุ่มที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2525. อัดสำเนา.

บรรจง ชูสกุลชาติ. "แนวคิดและวิธีการร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและเอกชนในการจัดการศึกษานอกระบบ," วารสารการศึกษานอกโรงเรียน. 3(7) : 5-7; มกราคม - เมษายน, 2531.

ปฐม นิคมานนท์. การศึกษานอกระบบโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ทิพย์อักษร, 2528.

ประคอง กรรณสูตร. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. ฉบับปรับปรุงแก้ไข กรุงเทพฯ : บริษัทศูนย์หนังสือ ดร.ศรีสง่า จำกัด, 2528.

ประมวล ดิดดินสัน. จิตวิทยาพัฒนาการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แพร่พิทยา อินเตอร์เนชันแนล พจก, 2520.

พจน์ สะเพียรชัย. " การศึกษากับการพัฒนาเยาวชน," วารสารการศึกษาแห่งชาติ. 2 : 7 - 35 ; ธันวาคม 2525 - มกราคม 2526.

พรรณี ชูทัย เจนจิต. จิตวิทยาการเรียนการสอน. ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพฯ : 2522.

มนูญ ตนะวัฒนา. จิตวิทยาพัฒนาชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อักษร-เจริญทัศน์, 2525.

เยาวรัตน์ เหล่าสินชัย. "สภาพปัจจุบันและแนวโน้มของวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษา," สามัญศึกษา. 14 มีนาคม 2520.

รังรอง ศรีทองดี. แรงจูงใจในการศึกษาต่อของนิสิตปริญญาโทภาคพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

สมาคมครูโรงเรียนราษฎร์แห่งประเทศไทย. ประวัติการโรงเรียนราษฎร์ในเมืองไทยและทำเนียบโรงเรียนราษฎร์. กรุงเทพฯ : ห้างหุ้นส่วนจำกัดศิวพร, 2514.

สวัสดิ์ อุดมโภชน์. เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาผู้บริหารโรงเรียน-อาชีวศึกษาและศิลปศึกษา ม.15(2) ระหว่างวันที่ 16-17 กันยายน 2532 ณ สถาบันพัฒนาผู้บริหารการศึกษา ต.ไร่ขิง กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมการศึกษานอกระบบ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา-เอกชน กระทรวงศึกษาธิการ, 2532.

สุนทร โคตรบรรเทา. การศึกษาผู้ใหญ่ : พื้นฐานการปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2530.

สุปาณี เสาภายน และคนอื่น ๆ. ความต้องการใช้ภาษาฝรั่งเศสในวงการธุรกิจของไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529. อัดสำเนา.

สุไร พงษ์ทองเจริญ. ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษา รายงานการสัมมนาเรื่องนโยบายและการพัฒนาการสอนในสถาบันอุดมศึกษา, 2522. อัดสำเนา.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. จิตวิทยาการเรียนรู้วัยผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2533.

สุวัฒน์ วัฒนวงศ์. หลักการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2524.

Boshier, Roger W. "Motivation Orientations of Adult Education Participants : A Factor Analytic Exploration of Houle's Typology," Adult Education. Vol. 21. No. 1. 1971.

Cronbach, Lee Joseph. Essentials of Psychological Testing. 3rd ed. New York : Harper, 1970.

Darkenwald, Gordon G. and Sharan B Merriam. Adult Education: Foundation of Practice. New York : Harper and Row Publishers, 1982.

Edward, Ellen L. Experimental Design in Psychology Research. New York : Rinehart and Company, 1960.

Ferguson, George. A Statistic Analysis in Psychology and Education. 3nd ed. New York : McGraw-Hill, 1971.

Houle, Cyril O. The Inquiry Mind. Madison, Wisc., : University of Wisconsin Press, 1961.

Lovell, R. B. Adult Learning. New York : John Willey Sons, Inc, 1980.

Maslow, Abraham H. Motivation and Personality. New York : Harper & Row, 1954.

Morstain, Barry R. and John C. Smart "Reasons for Participation in Adult Education Courses : A Multivariate Analysis of Group Differences," Adult Education. Vol. 24. No. 2. 1974.

National Institute for Adult Education. "Adequacy of Provision," Adult Education. Vol. 42. No. 6. 1970.

Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental Design. 2nd ed. New York : McGraw-Hill, 1971.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ครุฑ

ที่ ศธ 1007/1414

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

3 กรกฎาคม 2535

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการหรือครูใหญ่โรงเรียน

ด้วย นางเสาวนีย์ พนัสสรณ์ นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำวิจัยเพื่อทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง "เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ ภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร " มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับนักศึกษาในโรงเรียนของท่าน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่าน ได้โปรดอนุญาตให้นิสิตดำเนินการเก็บข้อมูลด้วย เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา

ขอแสดงความนับถือ

(นายเซ็น แก้วยศ)
ผู้อำนวยการกองนโยบายและแผน

กองนโยบายและแผน
โทร.2828654

ภาคผนวก ข

หนังสือขอความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

กรกฎาคม 2535

เรื่อง ขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

เรียน นักศึกษาโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ

ด้วยข้าพเจ้านางเสาวนีย์ พนัสสรณ์ นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำปริญญานิพนธ์เรื่อง "เหตุจูงใจในการเรียนเข้าเรียนภาษาของผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชนในกรุงเทพมหานคร" เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การวิจัยครั้งนี้ จะสำเร็จลงด้วยดีก็ต่อเมื่อได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน โดยการตอบแบบสอบถามทุกข้อให้ตรงกับความจริงให้มากที่สุด ซึ่งผลของคำตอบของท่านจะไม่มีผลกระทบต่อท่านแต่อย่างใด จึงใคร่ขอความกรุณาให้ท่านตอบแบบสอบที่แนบมาพร้อมนี้ และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นางเสาวนีย์ พนัสสรณ์)
นิสิตปริญญาโท ภาคพิเศษ วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามการวิจัย

แบบสอบถามความคิดเห็นผู้เรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน

แบบสอบถามนี้ต้องการทราบความคิดเห็นจากผู้เรียนในโรงเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางปรับปรุงการดำเนินการสอนภาษาต่างประเทศในโรงเรียนเอกชนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงขอความกรุณาจากท่าน โปรดตอบคำถามทุกข้อตามความเป็นจริงและขอขอบคุณในความร่วมมือ

ตอนที่ 1 : ด้านข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดตอบข้อความต่อไปนี้โดยเติมคำหรือใส่เครื่องหมาย ลงใน ( ) หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวท่าน

1. เพศ

( ) ชาย

( ) หญิง

2. อายุ

( ) 14 - 20 ปี

( ) 21 - 27 ปี

( ) 28 - 34 ปี

( ) 35 ปีขึ้นไป

3. อาชีพ

( ) อาชีพธุรกิจ/บริการ (โปรดระบุ).....

( ) อาชีพรับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ (โปรดระบุ).....

( ) นักเรียน/นักศึกษา (โปรดระบุ).....

( ) อื่น ๆ (โปรดระบุ).....

4. พื้นฐานการศึกษา
(จบชั้นสูงสุดก่อนมาเรียนภาษา)
( ) ประถมศึกษา
( ) มัธยมศึกษา
( ) ประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา
( ) ปริญญาตรีหรือสูงกว่า
( ) อื่นๆ โปรดระบุ.....

5. ภาษาที่ท่านกำลังศึกษาอยู่
( ) ภาษาอังกฤษ
( ) ภาษาญี่ปุ่น
( ) ภาษาฝรั่งเศส

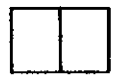

ตอนที่ 2 : เหตุผลในการเข้าเรียน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ซึ่งเป็นเหตุผลที่ว่าท่านมาเข้าเรียนในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน เพื่อต้องการอะไรหรือด้วยเหตุผลใด โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่านเพียงข้อละ 1 ช่องเท่านั้น

5 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมากที่สุด
4 หมายถึง เห็นด้วยในระดับมาก
3 หมายถึง เห็นด้วยในระดับปานกลาง
2 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อย
1 หมายถึง เห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ข้อที่	เหตุผลในการเข้าเรียน	5	4	3	2	1
1.	ต้องการมีเพื่อนและได้รู้จักคนมากขึ้น.....	...	...	...	...	...
2.	ต้องการพูดคุยและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนอื่น...	...	...	...	...	...
3.	ต้องการเข้าร่วมกิจกรรมทางการศึกษา.....	...	...	...	...	...
4.	ต้องการพัฒนาตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม.....	...	...	...	...	...
5.	ต้องการพัฒนาตนเองให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ.....	...	...	...	...	...

ข้อที่	เหตุผลในการเข้าเรียน	5	4	3	2	1
6.	สนใจจากการประชาสัมพันธ์ของโรงเรียน	...	...	...	...	...
7.	บิดา มารดาหรือสมาชิกในครอบครัวสนับสนุนให้เรียน	...	...	...	...	...
8.	ผู้บังคับบัญชาและเพื่อนร่วมงานสนับสนุนให้มาเรียน...	...	...	...	...	...
9.	ผู้ที่สำเร็จไปแล้วแนะนำให้มาเรียน.....	...	...	...	...	...
10.	วิชาที่เรียนอยู่กำลังเป็นที่นิยมของตลาดแรงงาน.....	...	...	...	...	...
11.	เพื่อเลื่อนตำแหน่งหน้าที่การงาน.....	...	...	...	...	...
12.	เพื่อหาโอกาสเปลี่ยนงานใหม่.....	...	...	...	...	...
13.	เพื่อความก้าวหน้าในการประกอบอาชีพ.....	...	...	...	...	...
14.	เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้น	...	...	...	...	...
15.	เพื่อนำวุฒิไปสมัครงาน.....	...	...	...	...	...
16.	เพื่อหลีกหนีปัญหาบางอย่างจากทางบ้าน.....	...	...	...	...	...
17.	ต้องการมีประสบการณ์แปลกใหม่.....	...	...	...	...	...
18.	เพื่อหลีกหนีปัญหาบางอย่างจากที่ทำงาน.....	...	...	...	...	...
19.	เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและคลายความเครียด.....	...	...	...	...	...
20.	ต้องการได้ออกนอกบ้าน.....	...	...	...	...	...
21.	เพื่อนำความรู้ไปถ่ายทอดให้แก่ผู้ที่ต้องการ.....	...	...	...	...	...
22.	เพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่สังคม.....	...	...	...	...	...
23.	เพื่อนำความรู้ไปพัฒนาสถานที่ทำงาน.....	...	...	...	...	...
24.	เพื่อนำความรู้ไปถ่ายทอดให้ผู้ที่สนใจที่จะเรียนในวิชานี้	...	...	...	...	...
25.	เป็นวิชาชีพที่เหมาะสมกับชุมชนที่อาศัยอยู่.....	...	...	...	...	...
26.	เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน.....	...	...	...	...	...
27.	ต้องการได้ประกาศนียบัตร.....	...	...	...	...	...
28.	ต้องการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์.....	...	...	...	...	...

ข้อที่	เหตุผลในการเข้าเรียน	5	4	3	2	1
29.	ต้องการได้ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่เรียน	...	...	...	...	...
30.	ชอบและสนใจในภาษาที่เรียน.....	...	...	...	...	...

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

โปรดพิจารณาว่ากิจกรรมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ท่านกำลังเรียนอยู่นี้มีความเหมาะสมเพียงใด โดยทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านตามความหมายดังนี้

5 หมายถึง เหมาะสมดีแล้ว
4 หมายถึง ค่อนข้างเหมาะสม
3 หมายถึง พอปานกลาง
2 หมายถึง สมควรปรับปรุง
1 หมายถึง ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง

ข้อที่	กิจกรรมการเรียนการสอน	5	4	3	2	1
1.	ความยากง่ายของเนื้อหาที่เรียน.....	...	...	...	...	...
2.	วิธีสอนของอาจารย์.....	...	...	...	...	...
3.	ความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอน.....	...	...	...	...	...
4.	สภาพการจัดชั้นเรียน.....	...	...	...	...	...
5.	บรรยากาศในชั้นเรียน.....	...	...	...	...	...

ข้อที่	กิจกรรมการเรียนการสอน	5	4	3	2	1
6.	อุปกรณ์การสอน.....	...	...	...	...	...
7.	การประเมินผลการเรียน.....	...	...	...	...	...
8.	ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียน.....	...	...	...	...	...
9.	ค่านิยมเนื่องการเรียน.....	...	...	...	...	...
10.	โอกาสที่จะนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพ และชีวิตประจำวัน.....	...	...	...	...	...

ตอนที่ 4 หากท่านมีความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาหรือข้อเสนอแนะต่างๆเกี่ยวกับการเรียนภาษาต่างประเทศ ให้เขียนตอบในช่องว่างต่อไปนี้ (โปรดตอบโดยเสรี ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับ ไม่มีผลต่อตัวท่าน แต่จะให้ผลดีต่อการนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้น)

ก. ปัญหาที่พบคือ _____

_____

_____

_____

ข. ข้อเสนอแนะมีดังนี้ _____

_____

_____

_____

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือ

ภาคผนวก ง

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญการตรวจสอบเครื่องมือ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

1. ศ.ดร.พนัส หันนาคินทร์	ครูใหญ่โรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก
2. รศ.ดร.ปฐม นิคมานนท์	ภาควิชาการศึกษาผู้ใหญ่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
3. ดร.สวัสดิ์ อุดมโภชน์	ผู้อำนวยการกองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
4. ผศ.สันติ ศรีประเสริฐ	ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการและครูใหญ่โรงเรียนสอน ภาษาญี่ปุ่นจามจุรี เขตปทุมวัน กรุงเทพมหานคร
5. นางสาวพจนา ว่องตระกูล	หัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
6. นางสุวดี โพธิสิตา	นักวิชาการศึกษา กองส่งเสริมการศึกษานอกระบบ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
7. นางสาวดวงพร ชินสมบูรณ์	นักวิชาการศึกษา กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ภาคผนวก จ

รายชื่อโรงเรียนและจำนวนผู้เรียนที่ใช้ในการทดลองเครื่องมือสำหรับการวิจัย

ตาราง 40 รายชื่อโรงเรียนและจำนวนผู้เรียนที่ใช้ในการทดลองเครื่องมือสำหรับการวิจัย

ชื่อโรงเรียน	จำนวนผู้เรียน (คน)
ภาษาอังกฤษ	
1. สอนภาษาอังกฤษอเมริกันและคอมพิวเตอร์ลาดพร้าว	10
2. สอนภาษาบางล่าภู	10
ภาษาญี่ปุ่น	
3. สอนภาษาอังกฤษอเมริกันและคอมพิวเตอร์ลาดพร้าว	10
4. สอนภาษาญี่ปุ่นจามจุรี	10
ภาษาฝรั่งเศส	
5. สอนภาษาอังกฤษอเมริกันและคอมพิวเตอร์ลาดพร้าว	10
6. สอนภาษาอังกฤษ-อเมริกาและคอมพิวเตอร์สยาม	10
รวม	60

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางเสาวนีย์ พนัสสรณ์
สถานที่เกิด	จังหวัดเชียงใหม่
สถานที่ทำงาน	กองส่งเสริมการศึกษานอกระบบ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ
ที่อยู่ปัจจุบัน	420 พหลโยธิน 35 ซอยสังข์ทอง แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร
การศึกษา	กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
	กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาของผู้เรียน ในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ในกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

เสาวนีย์ พนัสสรณ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการศึกษาผู้ใหญ่

ธันวาคม 2535

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเหตุจูงใจในการเข้าเรียนภาษาในโรงเรียนสอนภาษาต่างประเทศภาคเอกชน ซึ่งเป็นการศึกษานอกระบบโรงเรียน และมุ่งเปรียบเทียบเหตุจูงใจในการเรียนของผู้เรียนเมื่อจำแนกตามเพศ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เลือกเรียน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยมีจำนวน 900 คน สุ่มมาจากผู้ที่ลงทะเบียนเรียนหลักสูตรภาษาต่างประเทศ 3 ภาษา คือ อังกฤษ ญี่ปุ่น และฝรั่งเศส ในโรงเรียนสอนภาษาที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ในช่วงเดือนกรกฎาคม 2535

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า ถามเหตุจูงใจในการเข้าเรียน ซึ่งแบ่งเป็น 6 ด้าน คือ การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น, การทำตามความคาดหวังของผู้อื่น, การประกอบอาชีพ, การหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่, การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน และการเรียนเพื่อรู้

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การคำนวณค่าเฉลี่ย แล้วทดสอบด้วย t-test และ F-test

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. <u>ข้อมูลส่วนตัวของผู้เรียน</u> จากกลุ่มตัวอย่าง 900 คน พบว่า ร้อยละ 34.78 เป็นชาย และร้อยละ 65.22 เป็นหญิง ด้านอายุ มีตั้งแต่ 14 ปี ขึ้นไป ที่มีมากที่สุด ได้แก่ กลุ่มอายุ 21-27 ปีและ 14-20 ปี ด้านอาชีพ พบว่า ร้อยละ 42.56 ประกอบอาชีพธุรกิจ/บริการ ร้อยละ 39.11 เป็นนักเรียน/นักศึกษา นอกนั้นเป็นกลุ่มอาชีพอื่น และที่ไม่มีงานมีเพียงร้อยละ 5.11 ด้านพื้นฐานการศึกษา พบว่า ร้อยละ 40.33 มีพื้นฐานระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่า, ร้อยละ 32.67 ระดับมัธยมศึกษา, ร้อยละ14.67 ระดับประกาศนียบัตรหรืออนุปริญญา และร้อยละ 12 เป็นระดับประถมศึกษา สำหรับภาษาที่เลือกเรียน เรียงตามลำดับ คือ ร้อยละ 83.56 ภาษาอังกฤษ, ร้อยละ 12.44 ภาษาญี่ปุ่นและร้อยละ 4.00 ภาษาฝรั่งเศส

2. <u>เหตุจูงใจในการเข้าเรียน</u> ค่าเฉลี่ยของเหตุจูงใจในการเข้าเรียนรวมทั้ง 6 ด้าน อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อยู่ในระดับ

มาก 2 ด้าน คือการเรียนเพื่อรู้ กับ การติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น, อยู่ในระดับปานกลาง 3 ด้าน คือ เพื่อการประกอบอาชีพ การนำความรู้ไปช่วยเหลือชุมชน และการทำตามความคาดหวังของผู้อื่น ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับน้อยมีด้านเดียว คือ เพื่อหลีกหนีจากสภาพที่เป็นอยู่

เหตุจูงใจเป็นรายข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 10 อันดับแรก คือ ต้องการพัฒนาตนเอง ต้องการความรู้ด้านภาษา ชอบและสนใจ เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพ เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนชั้นสูงขึ้น เพื่อนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม และเพื่อนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม

3. <u>การเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม</u> ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อจำแนกตามเพศ แต่เมื่อจำแนกตามตัวแปรอื่น คือ อายุ อาชีพ พื้นฐานการศึกษา และภาษาที่เลือกเรียน พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ

4. <u>ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เรียน</u>

4.1 <u>ความคิดเห็นทั่วไป</u> เรื่องที่ผู้เรียนตอบว่ามีความพึงพอใจ เรียงตามลำดับ คือ ความรู้ความสามารถของอาจารย์ผู้สอน โอกาสที่จะนำความรู้ไปใช้ วิธีสอนของอาจารย์ ประโยชน์ที่ได้จากการเรียน บรรยากาศในชั้นเรียน ความยากง่ายของเนื้อหาที่เรียน สภาพการจัดชั้นเรียน และอุปกรณ์การเรียนการสอน

4.2 <u>ปัญหาการเรียนการสอน</u> เรียงตามลำดับความถี่ คือ หลักสูตรไม่เหมาะสมกับพื้นความรู้ของผู้เรียน ครูขาดทักษะในการสอน ไม่มีการฝึกภาคปฏิบัติ อุปกรณ์การเรียนการสอนไม่เพียงพอ สภาพห้องเรียนไม่เหมาะสม และค่าธรรมเนียมการเรียนสูง

4.3 <u>ข้อเสนอแนะโดยทั่วไป</u> เรียงตามลำดับความถี่ คือ ควรมีการฝึกภาคปฏิบัติ จัดอุปกรณ์การเรียนให้เพียงพอ จัดความยากง่ายของเนื้อหาให้เหมาะสมกับพื้นความรู้ของผู้เรียน จัดกิจกรรมเสริมบทเรียน และควรใช้เทคนิคการสอนที่หลากหลาย

STUDENTS' MOTIVATION IN PARTICIPATING LANGUAGE COURSES IN PRIVATE LANGUAGE SCHOOLS IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

SAOWANEE PANASSORN

Presented in partial fulfillment of the requirements of the Master of Education degree in Adult Education

at Srinakharinwirot University

November 1992

The purposes of this research were : to investigate the motivation of students to enroll in language classes in private language schools which is nonformal education ; and to compare the students' motivation, classified by sex, age, occupation, educational background and the chosen language.

The research samples were 900 language students randomly selected from those who registered one of 3 languages : English, Japanese and French during July 1992 in foreign language schools, situated in the Bangkok Metropolitan.

Data collecting tool is a set of rating scale questionaires asking students'motivation in six aspects : for communication purposes, the others expectation, career improvement, escaping present situation, community benefits and cognitive interest. Statistics used for data analyses includes Arithmetic Mean, Standard Deviation, t-test, and F-test.

The research findings are summarized as follows :

1. Student personal data From 900 samples,34.78 % are male and 65.22 % are female. The students'age is at the minimum of 14 years old. The largest age group are 14-20 and 21-27 years old. Considering career aspect, 42.56 % have worked in business/service sector, 39.11 % are students, the rest are in other occupation while only 5.11 % are unemployed. As for educational background, 40.33 % are the holder of Bachelor

degree, 32.67 % completed a secondary education, 14.67 % finished a certificate or a diploma and 12.33 % passed primary school.Considering from the chosen language, 83.50 % have taken English, 12.44 % Japanese and 4.00 % French.

2. Enrolment motivation. The average means of motivation considering from all the six aspects is at a moderate level. In case of considering each aspect, cognitive interest and communicating purpose are at high level; career improvement, community benefits and the others as expectation are at a moderate one. Escaping present situation is at a low level.

The highest average score of motivation up to 10 individual items are: need to improve oneself, need to have language capability, likeness and interest, need to have job advancement, to have basic knowlege for higher study, for daily life usage, to make use of free time, for social acceptance and for social benefits.

3. Group Comparison. There is no significantly difference according to male and female students. The significantly differences are found when classified by age, occupation, educational background and chosen language.

4. Students'opinion and suggestions

4.1 General opinion. The students' satisfactions are on teacher's knowledge and ability, opportunity of knowledge application, teaching methods, benefits from studying, classroom atmosphere, the difficulty of contents of the courses, classroomdecoration and teaching/learning materials.

4.2 Teaching /learning problems. Problems specified by the students are : the curriculum content is not suitable to student educational background, lacking of teaching skills of teacher, having not enough practice, lacking of teaching materials, unproper classroom and high tuition fee.

4.3 General suggestions. Suggestions made by the students are : practicing in the class should be more, teaching materials should be provided, the difficulty of the contents should be suitable to student educational background, extra curricular activities should be added; and variety of teaching techniques should be used.